Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Romînia liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNĂ

Anul XII Nr. 3110
—
4 pagini
20 bani
—
Duminică
3 octombrie 1954

ÎN NUMĂRUL DE AZI

— D. MICU: Antologia poeziei noastre. (pag. 2-a)
— REMUS LUCA: Schiță — Mămăliga. (pag. 2-a)
— D. TABACU: Fabulă — Păunul și grădina. (pag. 2-a)
— Cuvîntarea rostită de A. I. Vișinski în ședința plenară din 30 septembrie a Adunării Generale a O.N.U. (pag. 3—4-a)
— Cu privire la încheierea unei convenții (tratat) internaționale în problema reducerii armamentelor și interzicerii armelor atomice, cu hidrogen și a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă (pag. 4-a)
— Cea de a 5-a aniversare a proclamării R.P. Chineze — Cuvîntul de salut al tovarășului Gh. Apostol. (pag. 4-a)
— Discuții în Adunarea Generală a O.N.U. (pag. 4-a)
— Conferința anuală a partidului laburist englez și-a încheiat lucrările. (pag. 4-a)
— La Pekin s-a deschis Expoziția realizărilor economice și culturale ale U.R.S.S. (pag. 4-a)
— Vizita delegației parlamentare engleze în U.R.S.S. (pag. 4-a)

Să realizăm în mod exemplar însămînțările de toamnă

Pentru cei ce muncesc pe ogoare venirea toamnei înseamnă începutul unui nou an agricol, înseamnă timpul cînd de priceperea și hărnicia fiecăruia depinde în bună măsură rodul anului viitor.

Anul acesta, cînd proiectul de Directive al Congresului al II-lea al P.M.R. deschide noi perspective de dezvoltare agriculturii noastre, oamenii muncii de la sate au de realizat sarcini noi și deosebite. O expresie vie a hotărîrii oamenilor muncii de la sate de a porni la înfăptuirea acestora o constituie întrecerea pornită în agricultură în cinstea Congresului al II-lea al partidului și a celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Muncind cu însuflețire pentru a traduce în viață angajamentele luate în întrecere, ei știu că pășesc pe drumul îndeplinirii încă de pe acum a măsurilor prevăzute în proiectul de Directive

Pentru ca munca oamenilor de pe ogoare să fie rodnică, partidul și guvernul au luat o serie de măsuri care vin în ajutorul țărănimii muncitoare. Printre altele, mărcind o cotitură însemnată în dezvoltarea agriculturii, măsurile prevăzute în proiectul de Directive tind să mărească tot mai mult interesul țărănimii muncitoare pentru realizarea unor recolte bogate, să dezvolte inițiativa acesteia în vederea asigurării unei creșteri continue a productivității la hectar la toate culturile agricole.

Alături de alte măsuri menite să corespundă material țărănii muncitori este și faptul că, începînd din toamna acestui an, gospodăriile agricole individuale nu mai primesc planuri de cultură pentru cereale, urmînd ca pe baza obligațiilor pentru predarea cotelor către stat, țăranii muncitori să-și chibzuiască împărțirea ogoarelor pentru diferitele culturi. Acest lucru este o dovadă că se pune un accent deosebit pe stimularea inițiativei țărănimii muncitoare pe linia creșterii interesului său pentru realizarea acelui belșug de produse agricole necesar ridicării continue a nivelului de trai al oamenilor muncii din țara noastră.

Fiecare țăran muncitor cu gospodărie individuală are posibilitatea de a-și chibzui culturile așa cum crede de cuviință, pentru a-și putea realiza cele de trebuință în gospodăria sa și a putea preda cotele de cereale către stat. De felul în care fiecare țăran muncitor va îngriji mica lui gospodărie, își va chibzui culturile, depind atît asigurarea bunăstării familiei sale, cît și satisfacerea cerințelor economiei noastre naționale.

Această nouă situație impune însă crearea tuturor condițiilor care să ducă la rezolvarea unei probleme deosebit de importantă pentru economia națională: realizarea pe întreaga țară a acelei suprafețe de cereale în stare să asigure în întregime nevoile de aprovizionare a populației și a industriei noastre alimentare și ușoare.

Una din aceste condiții este munca de îndrumare și urmărire dusă de către sfaturile populare și organele agricole din fiecare regiune, raion și comună în parte, în ceea ce privește felul în care se stabilesc culturile ce vor fi semănate în fiecare gospodărie individuală.

Munca pentru realizarea suprafeței de 7.220.000 hectare semănate cu cereale ce va trebui atinsă în anul 1955 trebuie începută încă din toamna aceasta. Acest lucru mărește și mai mult răspunderea comitetelor executive ale sfaturilor populare, a organelor agricole, față de problema însămînțărilor de toamnă în privința îndeplinirii planului pe întreaga suprafață prevăzută și a executării unor lucrări de calitate.

De aceea, odată stabilite suprafețele de cereale ce vor trebui semănate în fiecare comună în funcție de posibilitățile existente, datoria comitetelor executive ale sfaturilor populare regionale și raionale, datoria organelor agricole, este de a porni neîntîrziat o atentă muncă de îndrumare a țăranilor cu gospodării individuale.

Despre importanța unei chibzuiri atente a culturilor în mica gospodărie țărănească a vorbit fruntașul Toader Rodenciuc, la conferința pe țară a fruntașilor din agricultură. Arătînd că a face un plan în mica gospodărie individuală nu e lucru de loc ușor, fruntașul Toader Rodenciuc a spus: „Dacă am dat greș, în gospodăria mică, la 3—4 parcele mici, n-am ce mînca un an de zile".

Lucrul acesta este cît se poate de adevărat, căci de priceperea fiecărui gospodar în stabilirea culturilor, în alegerea celor mai potrivite terenuri pentru fiecare cultură depinde asigurarea unor cît mai mari cantități de produse agricole pentru fiecare gospodărie în parte.

De aceea, cunoscînd îndeaproape condițiile din fiecare comună, posibilitățile fiecărei gospodării în parte, sfaturile populare, agenții agricoli, ca și inginerii și tehnicienii de la sfaturile populare și de la circumscripțiile agricole sînt datori să dea îndrumări juste gospodăriilor individuale în chibzuirea planurilor lor de cultură. Ei trebuie să le arate că în toamna acestui an o deosebită însemnătate o are semănarea pe suprafețele necesare a grîului de toamnă. Semănat la timp și pe terenuri potrivite, grîul de toamnă va putea rezista cît mai bine gerurilor din timpul iernii și va putea da recolte bogate. Producătorii agricoli trebuie ajutați să înțeleagă că obligațiile de colectare pe care le primesc în funcție de puterea economică a fiecărei gospodării țărănești în parte, constituie o bază de orientare în chibzuirea culturilor, deoarece cotele stabilite sînt obligatorii și cantitativ și pe feluri de produse. De aceea, fiecare țăran muncitor trebuie convins să-și alcătuiască planul de cultură din gospodăria sa ținînd seama la alegerea terenurilor de plantele premergătoare, de structura solului, astfel ca el să-și poată asigura cele necesare traiului său și al familiei sale, cotele obligatorii pe care trebuie să le predea statului și realizarea obligațiilor prevăzute în contractele încheiate pentru cultivarea legumelor sau a plantelor tehnice.

La chibzuirea culturilor în gospodăriile individuale ale producătorilor agricoli, o condiție de care va trebui să se țină seama o constituie contractările pentru legume și pentru culturile tehnice. Urmărind munca de contractări, comitetele executive ale sfaturilor populare trebuie să-și îndrepte toată atenția spre îndrumarea producătorilor, pentru ca gospodăriile individuale să poată rezerva, pe baza contractelor încheiate, cele mai potrivite terenuri pe care să le pregătească după toate regulile agrotehnice.

Dar munca pentru realizarea diferitelor suprafețe de culturi agricole în fiecare comună nu trebuie să se mărginească numai la îndrumarea în ceea ce privește chibzuirea planurilor de cultură. E nevoie ca în același timp să existe o evidență precisă a terenurilor însămînțate la fiecare cultură în parte pentru a se putea urmări felul în care se realizează suprafețele stabilite pe comună, raion și regiune. In acest scop, comitetele executive ale sfaturilor populare comunale au datoria să stea de vorbă cu fiecare producător cu gospodărie individuală, nu numai pentru a-l ajuta să-și chibzuiască planul, dar și pentru a urmări îndeplinirea lui.

Pentru a da rezultate, această muncă de îndrumare nu trebuie dusă la întîmplare, în mod general și ruptă de realitate, nu șablon, ci adaptată condițiilor specifice ale fiecărei comune și gospodării. In adunări populare, în consfătuiri, prin munca de la om la om, inginerii și tehnicienii trebuie să se bazeze în îndrumările pe care le dau pe condițiile, nevoile din fiecare comună, să folosească exemplul fruntașilor, să arate în mod concret urmările pe care le poate aduce în mica gospodărie țărănească nechibzuirea unui plan de cultură potrivit la anumite condiții.

Un rol important în această acțiune de lămurire a țărănimii muncitoare revine deputaților sfaturilor populare care au datoria să fie în fruntea celor ce înțeleg să-și cultive ogorul în modul cel mai chibzuit pentru a putea satisface atît nevoile gospodăriei lor, cît și pentru a-și putea îndeplini obligațiile față de stat.

Sprijiniți și îndrumați de comitetele executive ale sfaturilor populare, de inginerii și tehnicienii agricoli, țăranii muncitori cu gospodării individuale își vor putea asigura o producție sporită la hectar, cantități tot mai mari de produse agricole pentru poporul nostru muncitor.

Tot mai multe realizări în întîmpinarea Congresului partidului și a zilei de 7 Noiembrie

Angajamente îndeplinite

REȘIȚA. — Multe din angajamentele pe care și le-au luat muncitorii și tehnicienii de la fabrica de mașini electrice din cadrul Combinatului metalurgic Reșița au și fost îndeplinite. Echipa de bobinatori condusă de Iosif Darida și-a îndeplinit angajamentul luat în cadrul planului de producție pe luna septembrie cu trei zile mai devreme. In același timp, echipa a reușit să bobineze încă 7 statoare peste angajamentul luat. De asemenea, lăcătușii din brigada condusă de Francisc Krasnic, care lucrează la confecționarea unor aparate electrice, și-au îndeplinit angajamentele luate cu o zi mai devreme, depășind normele de producție cu peste 60 la sută.

Intrecerea mecanizatorilor

ORADEA. — Mecanizatorii din stațiunile de mașini și tractoare ale regiunii Oradea își îndeplinesc angajamentele luate în cinstea Congresului al II-lea al partidului și a zilei de 7 Noiembrie. S.M.T. Nușfalău, unitate fruntașă pe regiune, a realizat pînă în prezent 37 la sută din volumul lucrărilor agricole din campania de toamnă.

Roade frumoase au culeș în întrecere și S.M.T.-urile din Ghiorac și Cefa care și-au realizat sarcinile de plan pentru campania de toamnă între 30—32 la sută și au economisit în ultimul timp peste 600 kg. de combustibil.

In întîmpinarea marilor evenimente, tractoriștii Aurel Ardelean și Elisabeta Csanyi de la S.M.T. Episcopia Bihorului realizează zilnic cîte o normă și jumătate. De asemenea, ei au îmbunătățit mult calitatea lucrărilor. Brigada nr. 12 condusă de mecanizatorul Cornel Tosinschi de la S.M.T. Cefa, care deservește gospodăria agricolă colectivă din Mădăraș, a reușit prin aplicarea metodei graficului orar să realizeze 69 la sută din planul pe campania de toamnă. Zilele acestea, brigada a început însămînțatul grîului. Numai în două zile s-au însămînțat peste 50 ha. cu grîu în finduri încrucișate.

In întreaga regiune Oradea întrecerea socialistă dintre mecanizatori a avut drept rezultat îndeplinirea planului de producție pe campanie, pînă în prezent, în proporție de 30 la sută, iar a arăturilor adînci în proporție de 52 la sută, efectuîndu-se lucrări la o adîncime de 25—27 cm. Planul de desțeleniri al stațiunilor de mașini și tractoare a fost realizat de asemenea în proporție de 160 la sută.

(Agerpres)

In sprijinul celor rămași în urmă

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru). — Zilele acestea la uzinele metalurgice „21 Decembrie" din Capitală a apărut o inițiativă prețioasă. Membrii grupei sindicale nr. 19 din atelierul de instrumente medicale au luat inițiativa ca în cinstea celui de al II-lea Congres al P.M.R. și a zilei de 7 Noiembrie să organizeze sprijinirea sistematică a muncitorilor care rămîn în urmă în producție, pentru a-i ridica la nivelul celor mai buni muncitori din grupă.

Această inițiativă a fost primită cu mult interes de către metalurgiștii de la uzina „I. C. Frimu" din Sinaia. Ștefan Enache, responsabilul brigăzii nr. 1 din secția de tineret, sectorul C, s-a sfătuit cu Constantin Nistorescu, președintele comitetului sindical de secție, și cu Ion Mîndoianu, organizatorul grupei sindicale nr. 1, și au ajuns la concluzia că inițiativa răspunde preocupărilor lor.

Un ajutor în muncă celor rămași în urmă s-a dat și pînă în prezent, dar acesta se făcea sporadic și la întîmplare. O serie de tineri ca Ion Cernea, Gheorghe Gogu au fost sprijiniți de fruntașii în producție, ceea ce a făcut ca aceștia să dea azi lucru de bună calitate și să-și depășească normele de producție. In prezent în brigadă există însă mulți tineri care neavînd încă un nivel tehnic ridicat, nu reușesc să-și realizeze normele. Stînd de vorbă și cu ceilalți strungari fruntași din brigadă, cu toții au fost de acord să îmbrățișeze inițiativa tovarășilor de la uzinele „21 Decembrie".

Intr-o consfătuire de producție, ei au discutat în mod amănunțit cum să pornească organizat la lucru. Luînd cuvîntul în cadrul consfătuirii, mulți dintre fruntași s-au angajat să sprijine pe cei rămași în urmă și să le împărtășească experiența lor. Strungarul Mihai Bodea, care dă aproape zilnic cîte două norme peste sarcinile de plan, s-a angajat să-l ajute pe tînărul Ștefan Trică, tov. David Popa s-a angajat să-l sprijine pe Gheorghe Lupoiu care a absolvit de curînd școala și are nevoie de cunoștințe practice. Asemenea angajamente și-au mai luat și alții. Maistrul secției Ștefan Enache s-a angajat să dea tot concursul acestei acțiuni pentru mai buna organizare a muncii și a producției.

Noi unități socialiste la sate

TIMIȘOARA (de la corespondentul nostru). — Zilele acestea în satul Iosifalău, raionul Lugoj, a luat ființă cea de a 150-a gospodărie agricolă colectivă din regiunea Timișoara. In noua gospodărie agricolă colectivă, care poartă numele „Al II-lea Congres al P.M.R." și-au unit pămînturile mai multe familii de țărani muncitori, care s-au convins de superioritatea lucrării pămîntului în comun pe tarlale întinse, cu mașinile S.M.T.

Intr-o atmosferă sărbătorească, membrii tinerei gospodării și-au ales președinte pe Mihai Kirsch, țăran muncitor de naționalitate germană, unul din cei mai vrednici oameni din sat. La bucuria celor din Iosifalău au luat parte numeroși țărani muncitori, colectiviști și întovărășiți din Ghizela, Topolovățul Mare, Bacova și alte comune vecine, care au participat la inaugurarea noii gospodării.

★

CLUJ (de la corespondentul nostru). — De curînd a avut loc în satul Urca din comuna Viișoara, raionul Turda, inaugurarea unei gospodării agricole colective căreia i s-a dat numele „Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn".

In fruntea acțiunii pentru formarea acestei gospodării au stat țăranii muncitori Ion Mihăsan, care a fost ales președinte al gospodăriei, Teodor Bozdog, Ilie Popa, Ioan Veneș, Victor Băeș și alții.

★

In satul Cliț, comuna Băbeni, din raionul Jibou, s-a înființat o nouă întovărășire agricolă. In dorința de a-și arăta dragostea față de partid, cele 19 familii de țărani muncitori care și-au unit laolaltă ogoarele, au hotărît ca întovărășirea lor să se numească „Cel de al II-lea Congres al partidului".

Echipe fruntașe

BACĂU. — Intrecerea socialistă a luat un nou avînt și la fabrica de hîrtie „Steaua Roșie" din Bacău. Tot mai multe echipe obțin succese de seamă. Astfel, echipa condusă de muncitoarea Elena Cucu dă zilnic peste angajament, între 3000—4000 kg. de hîrtie. Fruntașe sînt și echipele conduse de Maria Mălăcină și Elena Strachină, care au dat într-o singură zi 4000 și respectiv 5000 kg. hîrtie peste plan.

UN OM DE NĂDEJDE

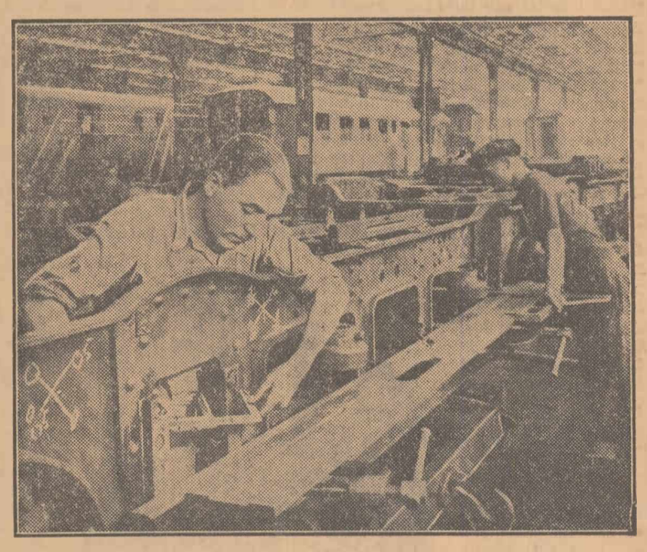

Sîntem la Centrul 2 reparații de boghiuri, de la Atelierele C.F.R. Grivița Roșie. Munca în schimbul I de abia a început. Barele masive de metal gem sub loviturile ciocanelor ce izbesc cu putere suprafața lor zgrunțuroasă. Din timp în timp, se aud și zgomotele produse de ciocanele pneumatice ce țintuiesc niturile de marginea șasiurilor metalice.

Peste tot, vezi oameni trebăluind de zor, fiecare la locul lui de muncă. Sînt în întrecere și se străduiesc să lucreze cît mai cu spor. Unii montează boghiurile reparate, alții demontează pe cele care și-au împlinit termenul de funcționare pentru a fi verificate piesă cu piesă, gresate, reparate și date apoi din nou în folosință. Toți se străduiesc să construiască și să dea în circulație cît mai multe vagoane.

Iată-l pe fruntașul în întrecerea socialistă, Ion Georgescu. Lucrează la secția 1 Vagoane. Este unul dintre cei mai vechi muncitori din ateliere. In ciuda celor 29 de ani de muncă pe care i-a petrecut la aceste ateliere, Ion Georgescu aleargă încolo și încoace cu atîta vioiciune de parcă ar avea doar 20 de primăveri. Așa l-au cunoscut întotdeauna tovarășii săi de muncă — om săritor la toate și bun meseriaș. Așa este și astăzi. Acum lucrează la demontarea pieselor de la boghiuri. I s-a încredințat această muncă numai de cîteva zile, pentru a o „pune pe roate". E încă la început, dar după cum muncește ai crede că de cînd este lăcătuș numai lucrul ăsta l-a făcut.

Ascultam pe maistrul Alexandru Georgescu, care ne povestea cîte ceva despre acest vrednic lăcătuș.

„E un om de nădejde, ne spune maistrul Alexandru Georgescu. Unde sînt mai multe greutăți, acolo e și el. Și treaba merge bine..."

★

Acum cîtăva vreme oamenii din secția I Vagoane erau tare necăjiți. Nu primeau la timp vasele de uns pentru cutiile de grăsime ale vagoanelor. Din această cauză planul de producție al întregii secții suferea uneori. Ce era de făcut? Trebuia un om care să lucreze la aceste vase. Atunci, bătrînul lăcătuș Ion Georgescu s-a angajat să înlăture lipsa aceasta. Și-a făcut un banc de muncă într-un colț al atelierului, și-a procurat tot ce avea nevoie și apoi s-a apucat de lucru. In luna aceea, secția a fost aprovizionată cu toate vasele de uns care îi trebuiau. In plus, la sfîrșitul perioadei erau și rezerve pentru încă 4—5 vagoane...

Luna aceasta Ion Georgescu lucrează la demontarea boghiurilor. Și în întrecerea ce se desfășoară cu avînt, el este printre fruntași.

C. MARINESCU

Adunarea festivă cu prilejul Zilei Forțelor Armate ale R.P.R.

Cu prilejul sărbătoririi Zilei Forțelor Armate ale R.P.R. și împlinirea a 11 ani de cînd au luat ființă primele unități ale Armatei noastre Populare, sîmbătă seara a avut loc în Capitală, în sala Teatrului C.C.S. o adunare festivă.

La adunare au luat parte general de armată Emil Bodnăraș, general locotenent Al. Drăghici, Mihail Dalea, Dumitru Petrescu, acad. prof. dr. C. I. Parhon, Mihai Mujic, general maior Ion Vințe, membri ai guvernului, generali și ofițeri ai Forțelor noastre Armate, reprezentanți ai organizațiilor obștești, oameni ai muncii.

A luat parte general locotenent D. I. Smirnov, atașat militar al U.R.S.S. la București.

Au luat de asemenea parte membri ai Ansamblului Artistic al Armatei Populare Chineze de Eliberare în frunte cu generalul Cen I, conducătorul Ansamblului.

Adunarea a fost deschisă de general locotenent Leontin Sălăjan, prim locțiitor al ministrului Forțelor Armate.

Despre însemnătatea Zilei Forțelor Armate ale R.P.R. a vorbit general locotenent Gh. Ștefănescu, locțiitor al ministrului Forțelor Armate.

Cuvîntarea tov. general-locotenent Gh. Ștefănescu

Poporul romîn și militarii Armatei noastre Populare sărbătoresc astăzi „Ziua Forțelor Armate ale R.P.R.". Această mare sărbătoare militară și populară constituie o minunată manifestare a dragostei cu care oamenii muncii din patria noastră înconjoară armata populară — apărătoarea sigură a cuceririlor revoluționare — o strălucită manifestare a unității indestructibile dintre armată și popor.

Ziua de 2 octombrie are pentru poporul romîn o profundă semnificație. La 2 octombrie 1943, Guvernul Uniunii Sovietice a aprobat cererea de a se forma pe teritorul U.R.S.S. unități militare de voluntari care să lupte alături de glorioșii ostași sovietici, pentru eliberarea patriei noastre, pentru victoria definitivă asupra hitleriștilor. Astfel, s-a constituit pe pămîntul Uniunii Sovietice, Divizia de voluntari „Tudor Vladimirescu", al cărei drum glorios de luptă, alături de neînvinsele unități sovietice, constituie o mîndrie patriotică pentru poporul nostru.

Pilda măreață de înaltă principialitate politică dată de Uniunea Sovietică, care n-a confundat niciodată clica de trădători fasciști ce guvernau România cu poporul romîn, a făcut ca în inimile oamenilor muncii din țara noastră să se nască un sentiment de veșnică recunoștință și stimă față de poporul sovietic.

Intorcînd armele împotriva cotropitorilor fasciști, ostașii armatei noastre, luptînd alături de vitejii ostași sovietici pentru eliberarea patriei noastre și înfrîngerea fascismului, au înscris o pagină nouă, glorioasă, în istoria poporului romîn. Luptele duse în comun de ostașii romîni alături de ostașii sovietici au făcut ca firul secularei frății de arme romîno-ruse să fie reluat, punîndu-se bazele de nezdruncinat frăției de arme dintre armata romînă și armata sovietică.

In condițiile eliberării țării noastre, oamenii muncii din Romînia, conduși de Partidul Comunist Romîn, au doborît de la putere pe moșieri și capitaliști și au instaurat puterea populară.

In fața tînărului nostru stat s-a ridicat necesitatea creării unei armate de tip nou, devotată trup și suflet poporului muncitor, gata oricînd să apere cuceririle revoluționare, să garanteze liniștea și pacea, atît de necesare muncii pașnice constructive.

Invățînd din bogata experiență a Uniunii Sovietice în făurirea primei armate a muncitorilor și țăranilor eliberați, Partidul Muncitoresc Romîn a creat Armata Populară, mîndrie a întregului popor muncitor. Armata Populară corespunde întrutotul caracterului statului de democrație populară și țelurilor Republicii noastre Populare.

Armata noastră Populară este continuatoarea celor mai glorioase tradiții din istoria poporului romîn. Ea se deosebește fundamental de armatele burgheze, instrumente de cotropire și de subjugare a altor popoare. Armata noastră slujește celei mai nobile cauze, cauza apărării vieții libere și fericite a poporului nostru, cauza construirii socialismului.

Izvorul principal al tăriei armatei noastre este legătura de nezdruncinat cu poporul, pe care îl slujește cu devotament.

Armata noastră Populară își trage tăria din trăinicia și viabilitatea regimului democrat-popular, a cărui temelie este alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Prin comandanții și organele politice, prin membrii de partid și utemiști, sînt cultivate în rîndul militarilor dîrzenia revoluționară, disciplina de fier și ordinea exemplară pentru continua întărire a capacității combative a unităților.

Unind în rîndurile ei pe fiii oamenilor muncii de la orașe și sate, indiferent de naționalitate, și învățîndu-i să simtă fiecare răspunderea pentru întărirea capacității de apărare a patriei, armata noastră este în același timp o minunată școală de educație cetățenească și patriotică. Cultivarea în rîndurile militarilor a dragostei nemărginite față de patrie, a internaționalismului proletar, este o sarcină de seamă a comandanților, a organelor politice, a organizațiilor de partid și de U.T.M. din armată.

Armata Republicii Populare Romîne, urmînd pilda invincibilei Armate Sovietice, pune la baza pregătirii de luptă știința militară sovietică, știința de a cuceri victoria.

Oamenii muncii din țara noastră se pregătesc să întîmpine al II-lea Congres al P.M.R. Ei dau un nou avînt întrecerii socialiste și patriotice pentru sporirea producției industriale și agricole, exprimîndu-și astfel încrederea nestrămutată în partidul clasei muncitoare, în care văd pe conducătorul de nădejde pe calea făuririi unei vieți din ce în ce mai fericite.

La rîndul lor ostașii și ofițerii armatei noastre întîmpină Congresul partidului obținînd noi succese în pregătirea de luptă și politică, întărind disciplina militară fermă.

Ziua Forțelor Armate ale R.P.R. este sărbătorită anul acesta în condițiile intensificării luptei pentru pace a popoarelor, în condițiile creșterii continue a influenței și prestigiului marelui lagăr al păcii și democrației, în frunte cu marea Uniune Sovietică, în lupta pentru destindere în relațiile internaționale.

Apariția noii puteri mondiale — China populară — cu un popor de 600 milioane de oameni, a întărit considerabil forța lagărului păcii.

Uniunea Sovietică și țările de democrație populară duc o politică fermă de pace și colaborare internațională în vederea slăbirii continue a încordării în relațiile internaționale.

Republica Populară Romînă, ca și celelalte țări ale lagărului democrat, consideră că principiul posibilității coexistenței pașnice a celor două sisteme și metoda tratativelor dau putința rezolvării pașnice a oricăror litigii între state în interesul menținerii păcii, după care însetează popoarele lumii.

Dar, contrar politicii de pace pe care o duc țările lagărului democratic, cercurile agresive imperialiste, în frunte cu cele americane, continuă să intensifice pregătirile de război, înjghebează tot felul de pacte și organizații agresive și grăbesc refacerea Wehrmachtului hitlerist — căruia îi rezervă rolul principal în războiul pe care-l pregătesc împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară. Politica aceasta este condamnată de opinia publică mondială.

Credincios politicii de pace, guvernul romîn salută și susține din toată inima propunerile constructive ale Uniunii Sovietice cu privire la asigurarea securității colective în Europa și consolidarea păcii în lume.

Cererea pe care guvernul romîn a adresat-o celei de a 9-a sesiuni a O.N.U. ca Romînia să intre în O.N.U. ca stat suveran și iubitor de pace se bazează pe un drept legitim al statului nostru. Nimeni nu poate contesta că Romînia îndeplinește toate condițiile pe care Carta O.N.U. le reclamă în legătură cu primirea de noi state membre în O.N.U.

Partidul și guvernul Republicii noastre democrat-populare duc o politică fermă de pace, luînd în același timp măsuri de întărire a statului nostru democrat-popular, a capacității de apărare a patriei noastre. Noi nu avem nici un drept să uităm că cercurile agresive se străduiesc să mențină și să adîncească încordarea internațională, uneltesc în vederea unui nou război îndreptat împotriva țărilor lagărului democratic. De aceea, întărirea vigilenței de masă a poporului nostru, întărirea statului nostru democrat-popular și a capacității sale de apărare, constituie o sarcină principală a poporului romîn. Conștienți că servind în rîndurile Armatei Populare slujesc cauzei păcii și fericirii poporului, soldații, sergenții, ofițerii și generalii muncesc neobosit pentru a-și ridica și mai mult pregătirea lor militară, pentru întărirea disciplinei și ordinei, a vigilenței revoluționare, dornici să răspundă cu cinste grijii și încrederii pe care le-o acordă poporul nostru, partidul și guvernul R.P.R.

Prin aplauze îndelungate asistența și-a manifestat dragostea față de Forțele noastre Armate, scut de nebiruit al cuceririlor revoluționare ale poporului nostru muncitor, al suveranității și independenței patriei noastre.

A urmat un concert festiv prezentat de Ansamblul de cîntece și dansuri al Forțelor Armate ale R.P.R. (Agerpres)

TELEGRAME

VICEPREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE MINIȘTRI
general de armată EMIL BODNĂRAȘ
MINISTRUL FORȚELOR ARMATE ALE R. P. R.

Stimate tovarășe ministru,

Vă rog să primiți felicitări cordiale cu prilejul sărbătoririi Zilei Forțelor Armate ale Republicii Populare Romîne și cele mai bune urări de succese în opera de întărire a puterii de luptă a Armatei Populare Romîne.

N. BULGANIN

VICEPREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE MINIȘTRI
general de armată EMIL BODNĂRAȘ
MINISTRUL FORȚELOR ARMATE ALE R. P. R.

Armata Populară Romînă este apărătoarea fermă a construcției socialiste și a cauzei păcii. Cu ocazia Zilei Forțelor Armate ale R.P.R., vă transmit, în numele Armatei Populare Chineze de Eliberare, atît dv., cît și tuturor ostașilor Armatei Populare Romîne, călduroase felicitări.

PIN DE-HUAI
Ministrul Apărării Republicii Populare Chineze

MĂMĂLIGA

Schiță de REMUS LUCA

Asta s-a întîmplat de mult la noi la Ponoare, într-un tîrziu de toamnă, în anul 1918. Vremea aceea nu poate fi uitată.

Războiul se sfîrșise și oamenii, cîți nu s-au prăpădit, se întorceau către casele lor, cu boala în mădulare, dacă le-au mai rămas întregi; și-acasă aflau sărăcia și năcazul, clocind pui în gospodăriile lor pustiite.

Căci anul fusese crud; seceta pîrjolise grînele și cucuruzele, iar pe la mijloc de septembrie, peste cîmpurile arse s-a așternut zăpada; oamenii culegeau plîngînd ce-a mai rămas din porumb, și-l puneau verde în coșare, unde a mucezit și s-a încins, de nici vitele nu-l mai mîncau; l-ar fi mîncat bucuroși oamenii, dar mulți nu-l aveau.

Atunci, mă-ntorceam și eu din prinsoare. Imi venea să sărut pămîntul nostru, bucuros că-l simt iarăși sub tălpi; și oamenii blestemau pămîntul; m-aș fi închinat la soare, bucuros că-l văd iarăși ridicîndu-se peste pădurile noastre, m-aș fi închinat la vînt, bucuros că-mi adie pe la urechi ca un cîntec de-al nostru bătrînesc; și oamenii blestemau soarele și blestemau vîntul. Cum să-ți spui eu jalea ce-am găsit-o în sat, după doi ani de înstrăinare? Se-ntorceau o parte din cei duși, și-n loc de cîntece, îi întîmpina plînsul; soții se sărutau plîngînd, ibovnicii se sărutau plîngînd, copiii își sărutau tații gemînd de foame și de frig. Și pentru că atîta nu era destul, au dat și bolile, multe și fără iertare. Mureau oamenii de foame și de frig și de boli; n-au fost destui cei pierduți în război; mureau acasă copii și mame și surori...

In vremea aceea trăia în sat la noi o femeie săracă. O chema Anișca lui Simion din Părău. Bărbatu-său pierise pe front și-i lăsase șase copii și-o căsuță ca vai de ea... Vorba ața: trăiește Anișca. Și trăia Anișca numai ea știe cum... Lucra de dimineața pînă seara, la unul și la altul, spăla, cîrpea, țesea, țesea la arat și la cosit și agonisea mai nimic că erau bucate puține și lucrători găseai pe toate drumurile, iar ziua se plătea tare subțire; iăr pe ea o chemau la muncă mai mult de mila bieților copii.

Fusese femeie frumoasă, ca un măcieș înflorit, și veselă; iar acum se uscase și se cocîrjise de parcă ar fi trăit optzeci de ani pe pămînt și nu treizeci, și fața i se făcuse urîtă și neagră, și gura ei nu mai cunoștea rîsul. In fiecare zi pleca de cu noapte, și lăsa în grija Rozaliei, o copilă de vreo nouă ani, șase cartofi fierți, să-i mănînce copiii la prînz. Către seară se-ntorcea, bucuroasă cînd le putea aduce cina ei, un codru de mămăligă rece și cîteva firimituri de brînză. Dar și sărbătoarea asta se-ntîmpla rar. In multe seri, punea apa de mămăligă să fiarbă și-o fierbea pînă cînd adormeau copiii; cei mai mari dintre copii pricepeau și se făceau că dorm ca să-i potolească pe cei mărunței, dar ea-i auzea mai tîrziu cum plîng de foame cu capul îngropat în paiele așternutului și-i venea să înebunească.

Intr-o seară, Anișca s-a întors veioasă acasă. Rîdea pe drum, prin întuneric și vorbea singură, pipăind mereu doi pumni de mălai ce-i ducea în sorț. Copiii s-au adunat în jurul ei și priveau ca la o minune cum Anișca deșartă făina de cucuruz, cenușie ca nisipul, pe masă, și cum scutură cu luare-aminte sorțul, ca să nu iroasească nici un fir. N-a cernut făina ca să nu piardă nici tărîțele și a amestecat-o cu coceni rîșniți, ca să fie mai multă. A aprins focul, murmurînd o înginare de cîntec, a pus o oală cu apă la foc, apoi s-a așezat pe-o laviță, cu ochii țintă la flăcările din vatră, sărutînd și mîngîind, cînd unul, cînd altul din copii. Iar copiii, pricepînd că s-apropie un praznic cum de mult n-a mai fost, se zbenguiau prin tindă fără astîmpăr, arși de nerăbdare.

Apa a dat în fierbere. Anișca a băgat mălaiul și s-a așezat iar pe laviță, cu o lingură de lemn în mînă ca să păzească oala să nu dea mămăliga în foc. Atunci s-a întîmplat nenorocirea. Copiii, jucîndu-se, l-au îmbrîncit pe unul mai mărunțel care a împins oala. Oala s-a răsturnat și-ntr-o clipă n-au mai avut ce alege din cenușă și tăciuni. Copiii au prins a boci, iar Anișca a căzut jos, lîngă vatră, ca moartă. Anișca s-a trezit apoi, c-au stropit-o vecinele cu apă și-au frecat-o cu oțet pe frunte și la tîmple, dar mintea nu i s-a mai trezit. Așa a trăit nebună pînă la bătrînețe, jelind după mămăliga. Numai ce-o vedeai așezîndu-se jos și bocind, ca după mort.

— Oof, mămăligă, mămăligă, oof, oof!

Și oamenii treceau pe lîngă ea, făcîndu-și cruce înfiorați. Și vreunul mai milos o lua frumos de mînă, și o ducea acasă, la Rozalia, fata ei cea mare.

Mica bibliotecă critică

Editura de Stat pentru Literatură și Artă a inaugurat de curînd o nouă colecție „Mica bibliotecă critică" în care se vor publica studii despre literatura noastră actuală și despre literatura realistă din trecut, studii de teorie literară, culegeri de articole de critică literară, etc.

Pînă acum au apărut în vitrinele librăriilor primele patru volume din această colecție Unul dintre aceste volume cuprinde valorosul studiu al lui Ov. S. Crohmălniceanu despre Liviu Rebreanu, care prin cele mai bune opere ale sale aparține realismului critic. Un alt volum este o culegere de articole ale lui Cezar Bolliac în care acest poet al veacului trecut își expune păreri prețioase și pline de actualitate despre rolul militant al literaturii. Culegerea este intitulată „Cezar Bolliac despre literatură".

Cel de al treilea volum apărut conține studiul criticului sovietic A. Egorov: „Particularitățile artei și locul ei în viața socială", studiu apărut în numărul 6 din anul 1953 al revistei „Comunist".

Ultimul volum apărut conține studiul intitulat „Oameni deosebiți" al lui Silvian Iosifescu, studiu consacrat figurilor de comuniști din literatura noastră actuală.

Noua colecție a Editurii de Stat pentru Literatură și Artă vine în sprijinul iubitorilor de literatură punîndu-le la îndemînă o analiză concretă a literaturii noastre actuale, și din trecut.

FABULĂ

Păunul și grădina

Un
Păun
Energic, țanțoș, gospodar și foarte cult
Ajunsese în grădină
Peste flori, peste stupină,
Peste orișice găină
Președinte... Chiar mai
mult...

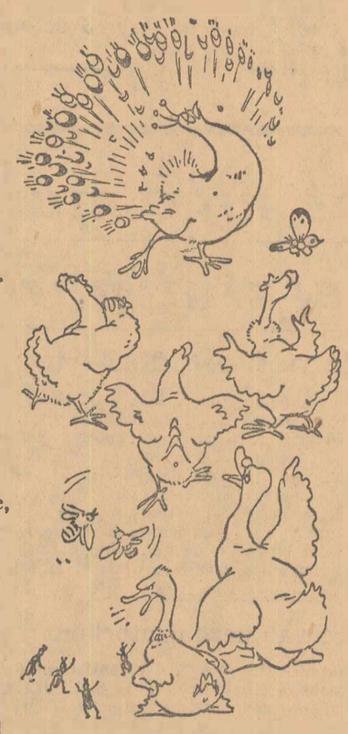

La ședința din ceardac
Orătăniile toate
Intr-un singur cotcodac
(Deci în unanimitate)
Discutînd o zi întreagă
Intr-un miting agitat,
S-au decis să îl aleagă
Și să-l facă deputat.
— „Candidatu-i cunoscut...
(Spuse-un fluture isteț)
Căci păunul, în trecut,
Are merite de preț!"
Iară un giscan obez
A-ntins aripa-nainte
— „Este bun! Eu îl votez
Să-l alegem președinte!".
..Doar vreo cîteva albine
Și vreo patru cinci furnici
N-au fost de acord.
—„Nu-i bine,
Candidatul nu-i cum zici...
E... puțin cam îngîmfat!".
— „Și de la un timp
nu-nvață".
(A intervenit o rață).
Giștele s-au revoltat
—„Ce tot bîziiți! Să tăcă!
Nu e îngîmfat de fel...
Are lipsuri? Ei și dacă?
Și le lichidează el!!"
...A mai spus o vorbă unul
Altul cîteva cuvinte...
Așa-stfel a ajuns păunul
Președinte!

. . . . . .

In grădina parfumată cu sulfină și cu maci
Viața freamătă prin ramuri, ca un zumzet de albină...
Printre ierburi, șiruri multe de furnici și de gîndaci
Își vedeau, modest, de treabă sub beteala de lumină...

Intre timp au fost, se pare, cîteva schimbări (dar mici)
Nu s-a mulțumit păunul cum stătea mai înainte.
Și prin muncă voluntară (Au lucrat mai mult furnici)
Și-a lărgit puțin cotețul. Deh! Ca pentru președinte.

Dar apoi păunul nostru, înfoindu-și zilnic coada
A-nceput să-și piardă vremea prin grădină de pomană.
Nu mai spun că păunița nu mai contenea cu șfada
Afișînd, în văzul lumii, aerele-i de cucoană.

Nu s-a mulțumit păunul. Și-a tocmit și secretară
Pe o veveriță mică (Banii-i suporta grădina)
Și-apoi la urma urmii, a cerut să-i stea la scară
De la șase dimineața, pînă în amurg, mașina...

Intr-o zi, cei din grădină, au citit un scurt anunț
Redactat în termeni sobri, pe o coajă de alun:
„Pentru cereri și petiții, amintesc că mă pronunț
Lunea între cinci și șase. Președintele: Păun".

Luni la cinci, o găinușă a adus în cioc o coală
Pentr-un act. Mergea să nască, grabnic, la maternitate.
— Cine ești?
— Eu? Cetățeană-n circa ta electorală.
— Nu te știu.
— Păi nasc acuma!
— Se respinge! Nu se poate.

Iar apoi vreo cinci albine au fost toate de părere
Să clădească (Acțiune, sinceră, edilitară)
Din resurse strict locale, o cisternă pentru miere
A răcnit fudul păunul: — Nu aprob! Ieșiți afară.

...S-au ascuns atunci în ramuri, cărăbușii speriați
Exprimîndu-și indignarea printre gene de tăciune...
...Și văzînd cei din grădină cum au fost reprezentați
Au decis să ia cuvîntul chiar în prima sesiune.

. . . . . .

Sub o tufă de bujori
Pe un petic de mohor
Pavoazat multicolor
Cu petale mari de flori

De urgență convocați
Au venit, cum spun, aici
Delegații de furnici
Cărăbuși înaripați.

Un cocoș împintenat
Orator neîntrecut
Impozant și cunoscut
Activist la sindicat...

Cinci albine mai active
Toate cooperatoare,
Patru rațe amatoare
De discuții combative.

Iar pe-o frunză de sulfină
Au luat loc, notînd atenți,
Trei țințari corespondenți
La gazeta din grădină.

Ssst! Tăcere... Un bondar
Inestetic ca un urs
Mormăind încet și rar
A rostit un scurt discurs.

— Sesiunea e deschisă!
Luați cuvîntul, căci vă spun
Orice critică-i permisă!
— Nu se poate. Mă opun.

Cum? Mă criticați pe mine?
A răcnit păunul — Scurt
Critica îmi aparține
N-o împart cu voi. E furt.

In principiu, nu accept
Decît critica de sus
Asta-i una. Și în plus
Eu sînt cel mai înțelept.

Eu am merite de seamă,
Altul nu găsiți la fel,
Sînt modest — de pus
în ramă —
Am talent și am nivel.

N-ați fi meritat o clipă
Să mi-aveți conducător,
Doar să mișc dintr-o aripă
Și să știți pe toți vă... zbor!

...Cînd a terminat păunul
Și-a spus tot ce-a vrut
să spună
Simplu, unul cîte unul
Au vorbit de la tribună.

Și în cîteva cuvinte
Au pus degetul pe rană
...Din umilatul președinte
S-a dus pană după pană.

La sfîrșit deci (Nota bene)
S-au convins cu toții înfine
Că păunul fără pene
E la fel ca orișicine.

Ce-a pățit împăunatul?
Criticat în chip și fel
I s-a revocat mandatul
Și-a rămas păunul... chel.

. . . . . .

Cred MORALA este simplă și nu-i greu de înțeles
Și e foarte potrivită pentru unii, mai ales.
Mai găsești pe ici, pe colo, alți confrați cu-acest păun
Mai există; se prea poate. Nume proprii nu vă spun (!?)
Dacă știți cumva vreunul? Ce-am avut de spus, v-am spus
Procedați conform cu textul, ca eroii de mai sus...

D. TABACU

Desene de ION POPESCU-GOPO

NOTE

Cînd tovarășii din secția culturală sînt liniștiți

Nu peste mult timp va începe iarna. Și bibliotecile din București nu sînt încă aprovizionate cu lemne. Doar bibliotecarii se gîndesc la această problemă, pentru că ei sînt aceia care — împreună cu cititorii — se găsesc zilnic în încăperile bibliotecilor.

Sfatul popular al Capitalei nu numai că nu s-a interesat mai demult de aprovizionarea cu lemne a acestor biblioteci, dar după cît se pare nici acum nu se grăbește să ia măsuri pentru ca această problemă să fie rezolvată în timpul cel mai scurt.

Tovarășii de la sfatul popular al Capitalei care se ocupă cu bibliotecile sînt liniștiți; dacă-i întrebi ceva în legătură cu măsurile care s-au luat în ceea ce privește aprovizionarea cu lemne a bibliotecilor, îți răspund că ei n-au luat nici o măsură concretă pînă acum, că vor lua măsuri mai tîrziu, doar n-au intrat zilele în sac... Dinșii sînt, cică, în așteptarea dispozițiunilor „de sus".

Tot de la acești tovarăși de la sfatul popular al Capitalei, care se ocupă de munca cu bibliotecile, poți afla că nici comitetele executive ale sfaturilor populare raionale nu se interesează de condițiile în care funcționează bibliotecile. Adevărul este că tovarășii mai sus menționați, ca de pildă tovarășa Barbu Ilinca, nu cunosc de loc situația de pe teren; atunci cînd sînt nevoiți să dea unele relații mai exacte în legătură cu pregătirea de iarnă a bibliotecilor, se contrazic și dau vina unul pe celălalt.

Problema aprovizionării cu lemne a bibliotecilor din București trebuie însă rezolvată cît mai repede. Trebuie să se pună capăt dezinteresului manifestat față de biblioteci. Comitetul executiv al sfatului popular al Capitalei este dator ca, pe baza posibilităților existente, să ia cît mai grabnic măsuri pentru aprovizionarea cu lemne a bibliotecilor, creîndu-le astfel condițiile necesare pentru o activitate normală în timpul iernii.

Aristofan... comunist?

De curînd, Consiliul Academiei de Artă Dramatică din New York a cenzurat 130 de versuri din comedia lui Aristofan „Consiliul femeilor", deoarece aceste versuri sînt suspecte și conțin idei... comuniste.

Se pare că onorabilii „academicieni" din New York, supuse unelte ale maccarthysmului, n-au fost informați încă asupra unor date biografice ale marelui scriitor de comedii grec, care-l pun în imposibilitate să fi auzit măcar vreodată de „roșii" sau de comunism. Aristofan, unul din cei mai mari dramaturgi ai Greciei antice s-a născut acum 2.400 de ani la Atena. In comedii ca „Norii", „Consiliul femeilor", „Broaștele" și altele, el a oglindit viața epocii sale, cele mai arzătoare probleme ale statului atenian, a satirizat vehement pe sofiști și metodele lor de învățătură, a luptat cu arma ascuțită a satirei împotriva negustorilor de arme, a judecătorilor nedrepți, și a tuturor profitorilor care apăsau viața poporului Atenei. Datorită acestor caracteristici ale operei sale, Aristofan a rămas în istoria literaturii universale ca unul dintre marii scriitori ai lumii. E drept că satira ascuțită a lui Aristofan, îndreptată împotriva profitorilor și jecmănitorilor poporului Atenei de acum 2.400 ani, poate să facă să se simtă cu musca pe căciulă și pe unii mai mult sau mai puțin cunoscuți bussinesmani din America de azi.

De la teamă pînă la ridicol însă nu este decît un pas. Și iată cum, după ce isteria maccarthystă a ostracizat pe Mark Twain și Theodore Dreiser, îl declară astăzi pe Aristofan suspect de intenții... comuniste.

ANTOLOGIA POEZIEI NOASTRE*)

„Antologia poeziei românești de la începuturi pînă astăzi", proiectată în două volume dintre care primul a și apărut, își propune să înfățișeze o imagine a dezvoltării creației poetice înaintate prin adunarea într-un buchet a versurilor socotite cele mai realizate din literatura noastră, de la Miorița și Balada lui Corbea, pînă în zilele de astăzi.

Prima reacție a cititorului cînd deschide întîiul volum, care ajunge pînă în pragul deceniului II al secolului XX, este un sentiment de înălțare sufletească; în fața lui se perindă un impresionant număr de poeți, de valori diferite desigur, dar fiecare cu rol definit în evoluția poeziei noastre, izvorîtă din contactul cu viața poporului, cu frămîntările legate de formarea noastră ca națiune mai cu seamă, cu lupta forțelor progresiste ale societății din trecut.

Mulți dintre cititori își vor aduce poate aminte, răsfoind Antologia, de frazeologia alambicată a vreunui Cloculescu sau Streinu de tristă memorie, pentru care poeți ca Grigore Alexandrescu, de pildă, constituiau doar ocazia unor persiflări și luări în zeflemea, mai mult veninoase decît spirituale. Pentru acești mici clocoi intelectuali și alții din același aluat ce se închipuiau dispunători exclusivi ai Parnasului, Alexandrescu, Bolintineanu, Alecsandri, Coșbuc — necum un Bolliac, un Mumuleanu, un Depărățeanu sau un Gh. Sion — nu reprezentau o prezență poetică demnă de luat în considerare, fiind tratați în cazul cel mai bun ca niște pitorești piese de muzeu. Datorită în principal acestei aristocratice desconsiderări din partea criticii burgheze, un însemnat număr din poeții trecutului nostru — în care Eminescu slăvea pe făuritorii „zilelor de aur a scripturilor române" — au fost acoperiți de colbul uitării, fiind cunoscuți doar de specialiștii istoriei literare. Pentru destui cititori de astăzi, numele unor poeți reînviați prin publicarea în Antologie va suna ciudat, nefamiliar; dar nu încape îndoială că, redați maselor, acești poeți — oricît de modești — vor viețui timp îndelungat în conștiința noii societăți, pe cînd cărțile ingîmfaților critici estetizanți de odinioară se vor pierde în neant pe vecie.

Ar fi desigur nejust să exagerăm importanța valorii unor poeți ca Alecu și N. Văcărescu, Conachi, Ioan Barac, Hrisoverghi, Nicoleanu ș. a. Insă nu se poate trece nicidecum cu vederea rolul lor istoric, importanța lor pentru stadiul de atunci al poeziei. Este vădit că fără contribuția lor, mai mult sau mai puțin modestă, poezia noastră n-ar fi putut străbate într-un timp atît de scurt drumul pe care l-a străbătut. Insemnătatea lor nu se reduce însă la aceea a unor netezitori de drumuri, premergători ai marilor creatori de mai tîrziu. Cititorul zilelor noastre găsește adesea desfătare estetică în lectura poeziei lor, în care deslușește sbuciumul, pătimirea, dîrza voință de împlinire a unor idealuri pentru care luptau în epoca respectivă poporul romîn și călăuzitorii săi cei mai credincioși.

„Văd poeți ce-au scris o limbă ca un fagure de miere" — zicea Eminescu despre înaintemergătorii săi. De-ar fi să apreciem numai eforturile pentru făurirea unei limbi literare armonioase, expresive, unitare — mijloc însemnat de luptă pentru unitatea națională — și tot am admira stihurile bătrînilor și patrioților arhierei Varlaam și Dosoftei, sau ale acelui luminat boier cu dragoste de țară care scria în testamentul său literar:

„Urmașilor mei Văcărești!
Las vouă moștenire
Creșterea limbii românești
Și-a patriei cinstire".

Dar nu numai zelul pentru limba românească anima versurile harnicilor stihuitori de demult. Oricît de greoi exprimată, iubirea lui Gheorghe Asachi pentru „Moldovia" sa scumpă, înflăcărează și astăzi prin patosul ei înălțător, iar entuziasmul pentru ideile generoase, pasiunea luptei pentru înălțarea patriei, credința într-un „veac de aur" ni se transmit și astăzi prin versurile lui Iancu Văcărescu.

Retrăim cu Vasile Cîrlova emoția gravă a clipelor cînd ostirea națională atît de mult visată, luînd în sfîrșit ființă, pornește în marș falnic cu însuflețirea pe care i-o dă conștiința sarcinilor grandioase pentru care a fost creată.

Cine nu va tresări înfiorat citind aceste versuri ale lui Al. Depărățeanu, în care palpită sfîșietoarea durere a atîtor fiice ale poporului nostru pîngărite de urgisiții exploatori:

„Cînd țipă cîmpoiul și plînge vioara
Cînd se-ntinde hora, dura, Mărioara,
Nu te văz pe tine, mîndra mea copilă;
Mi-e milă, bădiță, de tine mi-e milă!
Căci flăcăii danță și fetele toate
Suspinînd te cată la hor-a te scoate.
Cine ți-a rupt salba, mîndră copiliță?
Cine ți-a smuls floarea din neagra-ți cosiță?
„Zapciul, Zapciul!..."

Dar stihurile solemn cadențate ale lui Gheorghe Crețeanu? Iată o singură strofă, în care poetul exprimă veneratia față de memoria lui Bălcescu, întruchiparea nobilă a conștiinței revoluționare:

„Cînd ca tulburile valuri a torentului de ploaie,
Generația aceasta, frămîntată de războaie
Și de luptele civile, la urmași va face loc —
Atunci cei ce-n liniștire vor citi a noastre anale,
Vor veni să se închine cu respect țărinei tale
Admirînd a ta știință și-al tău suflet plin de foc".

Pline de dulceață sînt versurile lui Eliade Rădulescu din „Zburătorul", ale lui Anton Pann din anecdotele, snoavele și cîntecele sale de lume, ale lui Sihleanu, Baronzi și ale multor alții. In „Clăcașul" lui Bolliac răsună parcă mînia nestăpînită din „Noi vrem pămînt" și din „In opressores" de Coșbuc:

„Plînea, fierul o rodește,
Tot cu fierul ne-o păstrăm;
Ea e-a celui ce-o muncește,
Trîntorilor n-o mai dăm".

Străbătînd paginile cu versuri ale acestor poeți înflăcărați de cele mai înalte idei și simțăminte, sufletul cititorului e stăpînit de încîntare și de un profund sentiment al pietății față de munca lor, față de „spusa" lor.

In slova lor plină de căldură, deși potolnită, greoale, adeseori deslușim înseși frămîntările conștiinței neadormite a forțelor sociale celor mai înaintate din epocile respective, conștiință răscolită de zbuciumul căutării expresiei sale artistice cele mai adecvate. La această expresie înaltă, corespunzătoare înălțimii conținutului de idei și pasiuni măreți, poezia noastră va ajunge treptat, apropiindu-se prin Alexandrescu și Alecsandri de perfecțiune și ridicîndu-se în versul lui Eminescu la altitudinea astrală a unei frumuseți ce constituie un adevărat „miraj de neatins", ca să întrebuințăm admirabila caracterizare dată de Mihai Beniuc măiestriei eminesciene.

Marii noștri poeți, glorii ale literaturii noastre, ca Alecsandri, Eminescu, Coșbuc, ocupă în volum — pe bună dreptate — un spațiu masiv. Poeziile lor, intrate în bună parte în conștiința maselor largi, nici nu mai au nevoie de încă o recomandare. Deschizînd paginile Antologiei, cititorii se vor opri, fără doar și poate, mai întîi la aceste poezii, pe care le vor reciti și de astădată cu acea înfiorare înălțătoare pe care ți-o produce oricînd arta adevărată.

★

Intîiul volum din Antologia poeziei românești — putem afirma cu certitudine — și-a atins așadar scopul. In volum s-a reușit să se închege un tablou just al drumului ascendent de dezvoltare a poeziei române realiste. Pentru tineretul studios, Antologia este în special binevenită. Introducît, fără a-l scuti de studierea operei integrale a poeților de frunte, îl ajută să-și fixeze ușor în minte o imagine globală a poeziei noastre, să rețină ceea ce are ea mai reprezentativ.

In general, Editura de Stat pentru Literatură și Artă s-a orientat just, atît în selecționarea poeților și poeziilor ce meritau să figureze în cuprinsul acestui impunător volum, cît și în proporționarea lor. Avem totuși unele obiecții în această privință. Credem că, alături de Hrisoverghi și Ioan Barac, puteau figura și alți poeți, remarcabili în unele aspecte ale creației lor, ca Pitarul Hristache, care pictează cu sarcasm și culoare societatea veliților boieri din vremea sa, Alexandru Beldiman, pamfletar, nu lipsit de nerv, biciuitor și el al boierilor hrăpăreți și slugarnici, M. Cuciureanu, căruia Al. Russo i-a închinat rînduri elogioase și pline de duioșie. In nici un caz nu trebuia să lipsească Gheorghe Sion cu a sa limbă românească și N. T. Orășanu, cu satirele sale politice pline de vervă uneori.

Cît privește poeziile autorilor incluși în Antologie, socotim că, în unele cazuri, era bine să se mai fi cules unele poezii alături de cele existente.

Din Nicolae Văcărescu, a cărui activitate poetică a fost una din cele mai modeste, s-au reprodus poeziile „Durda", viabilă prin nota sa folclorică și „A trăi". In locul acesteia din urmă, puțin vulgară, am propune pentru eventualele ediții următoare, poezioara „In raiu", frumoasă prin gingășia ei naivă:

In raiu fără tine e noapte, e ghiață
Și-n iad, lîngă tine e bine, e viață;
Și-n iarnă cu tine sînt toate-nflorite
Și-n vară fără-tine sînt toate pierite".

Din Asache, n-ar fi fost de prisos să se fi publicat și poezia „Oră la Italia", fiind cea mai cunoscută, după cum ar fi fost bine ca Iancu Văcărescu să figureze cu încă două poezii, pe lîngă cele reproduse: „La Milcof", în care ideea unirii principatelor este exprimată ingenios și „Cununa lui Cîrlova" în care e slăvită „învățătura", acțiunea progresistă de creare a unei culturi naționale înaintate. Din Anton Pann, deși destul de bogat reprezentat, ar fi fost indicat să se adauge încă vreo două piese, și anume din ciclul „Cîntecelor populare" și eventual cîteva din măestritele ghicitori în versuri din „O șezătoare la țară"; aceasta, spre a se da o idee despre diversitatea genurilor abordate de acest rapsod popular. Cu totul insuficient e reprezentat Gheorghe Baronzi (două poezii), a cărui vastă creație poetică n-a fost aproape de loc studiată de istoricii literari, nici în trecut și nici astăzi. Poeziei lui Baronzi îi este propriu un fond de idei dintre cele mai înaintate în epoca respectivă, un remarcabil curaj în demascarea vicilor societății putrede a vremii (de ex. în poezia „I Mai") și, nu rareori, o surprinzătoare forță artistică. Poetul ajunge uneori să dea creații măestrite, prelucrînd în chip original balade populare, ca aceea a lui Corbea, a Voichiței circiumărița, a lui Oprișan, etc. Nu ne putem permite aci exemplificări — acestea ar necesita un articol special — pentru cine cercetează însă cu atenție opera lui Baronzi apare evident faptul că acest poet nedreptățit nu e cu nimic mai prejos decît, bunăoară, Bolintineanu sau Cezar Bolliac. Unele din versurile sale par ale poeților noștri celor mai de seamă. Desigur, mulți cititori atribuie lui Eminescu următoarea strofă pusă drept motto la un capitol din „Strigoii" și care aparține de fapt lui Baronzi:

„In numele sfîntului
Taci, s-auzi cum latră
Cățelul pămîntului
Sub crucea de piatră".

Criteriul adoptat de Editură în ce privește ordinea paginării autorilor și poeziei — criteriul cronologic — e, desigur, cel just. N-ar trebui să se țină însă atît de rigid de el încît, de pildă, fabulele reproduse din Alexandrescu să nu fie paginate toate consecutiv, ci amestecate printre epistole, meditații și elegii, pentru motivul că au apărut în alternanță cu acestea. Datorită mai ales faptului că nu este indicat dedesubtul fiecărei poezii, data scrierii sau publicării, apare puțin ciudat ca fabulele să fie restituite astfel.

Portretele care însoțesc ediția, desenate de Dralco, sînt, în majoritatea cazurilor, îngrijit lucrate și expresive. Indeosebi portretele poeților Nicolae Văcărescu, Anton Pann, Bolintineanu, Hajdeu, Eminescu, reușesc într-o măsură însemnată să invie profilurile acestora. Există însă cîteva portrete, între care al lui Bolliac și mai ales al lui Coșbuc, ce desfigurează de-a dreptul înfățișarea poeților ale căror trăsături sînt eclipsate sub hîrtoape peste măsură de abundente. Portretul lui Varlaam și acela al lui Miron Costin lipsesc și e păcat; ele puteau fi executate tot atît de ușor ca ale celorlalți autori.

Tipărită într-un volum masiv, infolio, de aproape 700 de pagini, bine legat și frumos cartonat, această primă parte a Antologiei poeziei românești reprezintă o operă de valoare menită să facă cunoscută maselor de cititori măreața tradiție a literaturii noastre.

D. MICU

*) *„Antologia poeziei românești de la începuturi pînă astăzi" — vol. I — E.S.P.L.A., 1954.*

Cuvîntarea rostită de A. I. Vîşinski
în şedinţa plenară din 30 septembrie a Adunării Generale a O. N. U.

NEW YORK 2 (Agerpres). — TASS transmite textul cuvîntării rostite de delegatul U.R.S.S. la O.N.U., A. I. Vîşinski, în şedinţa plenară din 30 septembrie a Adunării Generale a O.N.U.

Domnule preşedinte!
Domnilor delegaţi!

Potrivit obiceiului stabilit, Adunarea Generală îşi începe lucrările printr-o discuţie generală, care dă delegaţiilor posibilitatea de a-şi expune poziţiile în problemele pe care le consideră ca fiind cele mai importante şi meritînd cea mai mare atenţie din partea Adunării Generale.

Unele delegaţii s-au şi folosit de această posibilitate şi cu acest prilej nu au lipsit nici încercările de a face o analiză a situaţiei internaţionale actuale, de a aprecia rolul care a revenit în aceste evenimente Organizaţiei Naţiunilor Unite şi de a căuta să se stabilească perspectivele, cum s-ar spune, istorice ale evoluţiei evenimentelor pe viitor, care se deschid în faţa Organizaţiei Naţiunilor Unite şi a lumii întregi.

Nu se poate să nu se sublinieze şi o împrejurare ca încercările de a elogia activitatea O.N.U. în anii precedenţi, cu toate că şi acest lucru este în contradicţie vădită cu toate faptele cunoscute, care dovedesc că Organizaţia Naţiunilor Unite, ca organizaţie internaţională chemată să menţină pacea şi securitatea internaţională, a jucat în numeroase cazuri un rol trist, încălcîndu-şi obligaţia de a acţiona, după cum o cere Carta O.N.U., în conformitate cu principiile echităţii şi ale dreptului internaţional, şi subminîndu-şi prin aceasta prestigiul internaţional. Fidelitatea faţă de principiile şi Carta O.N.U. este principala condiţie a succesului activităţii Organizaţiei Naţiunilor Unite.

In cuvîntarea sa din 23 septembrie, Dulles a declarat că poporul S.U.A. crede sincer în ţelurile şi principiile expuse în Carta O.N.U. Noi nu ne îndoim că poporul S.U.A. crede sincer în ţelurile şi principiile O.N.U., dar poporul american are puţin de a face cu astfel de probleme. Iar cei care au de a face în S.U.A. cu problemele O.N.U. nesocotesc adesea principiile acestei organizaţii, încălcînd aceste principii şi depărtîndu-se mult de ţelurile Organizaţiei Naţiunilor Unite. Nu dovedeşte oare acest lucru povestea cu invitarea Republicii Populare Chineze pentru a-şi ocupa locul legitim în Organizaţia Naţiunilor Unite care se repetă an de an de cîteva sesiuni?

Noi vom semnala neobosit această situaţie anormală. Sîntem profund convinşi că cererea justă de a nu împiedica R. P. Chineză să-şi ocupe locul ce i se cuvine de drept în O.N.U. trebuie satisfăcută şi că participarea reprezentanţilor Guvernului Popular Central Chinez la lucrările noastre va constitui o contribuţie din cele mai serioase la eforturile ţărilor care îşi propun ca ţel al activităţii lor în cadrul O.N.U. sprijinirea păcii, înfăptuirea colaborării internaţionale în rezolvarea problemelor internaţionale de ordin economic, social, cultural şi umanitar.

Printre aceste probleme figurează unele de o importanţă excepţională, a căror rezolvare poate duce la înlăturarea primejdiei unui nou război mondial şi la întărirea păcii generale. Printre măsurile care trebuie luate în acest scop sînt unele de o însemnătate excepţională, ca interzicerea armei atomice, a armei cu hidrogen şi a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă, concomitent cu scoaterea lor din armamentele statelor, reducerea substanţială a armamentelor şi instituirea unui control asupra aplicării acestor hotărîri, precum şi o serie de alte măsuri.

Uniunea Sovietică este profund convinsă că există toate posibilităţile pentru realizarea unei înţelegeri asupra problemelor nereglementate, care să corespundă intereselor întăririi păcii şi securităţii internaţionale, cu condiţia respectării principiului egalităţii suverane a statelor şi al neamestecului în treburile altor state, al respectării reciproce a drepturilor şi intereselor statelor şi al îndeplinirii obligaţiilor internaţionale asumate. In aceste condiţii, perspectiva reglementării problemelor internaţionale nerezolvate este o perspectivă pe deplin reală. Sîntem încredinţaţi de acest lucru.

In această convingere a noastră ne bazăm pe învăţătura leninistă cu privire la posibilitatea coexistenţei paşnice a statelor, indiferent de deosebirile dintre orînduirile lor sociale. Această convingere îşi găseşte confirmarea în practica de aproape 40 de ani a U.R.S.S. în ceea ce priveşte menţinerea unor relaţii de bună vecinătate cu multe ţări, cu toată deosebirea de orînduire socială.

Statele occidentale au trebuit să recunoască posibilitatea coexistenţei statelor, indiferent de orînduirea lor socială.

In ceea ce priveşte Uniunea Sovietică, ea s-a situat întotdeauna şi se situează şi astăzi pe această poziţie. Toată evoluţia ulterioară a relaţiilor dintre Statul Sovietic şi ţările capitaliste a confirmat importanţa, realismul şi necesitatea principiului coexistenţei.

„Noi, a spus preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., G. M. Malenkov, într-o şedinţă a Sovietului Suprem al U.R.S.S., ducem în mod consecvent o politică de pace şi de întărire a colaborării internaţionale".

Iată baza şi ţelul întregii politici externe a Statului Sovietic.

In viaţa internă a Uniunii Sovietice, ţelul politicii sovietice este ridicarea continuă a nivelului economic al economiei noastre naţionale, a nivelului material şi cultural al oamenilor sovietici, al întregii societăţi sovietice.

O asemenea politică exclude predominarea cheltuielilor afectate scopurilor militare în bugetul Statului Sovietic, exclude cu atît mai mult orice fel de măsuri legate de cursa înarmărilor, de organizarea de baze militare pe teritorii străine, de organizarea de blocuri militare. Uniunea Sovietică respinge o asemenea politică şi în principiu şi în practică. Prin aceasta se explică şi eforturile perseverente pe care le depune Uniunea Sovietică căutînd să obţină interzicerea armei atomice şi a celorlalte arme de exterminare în masă, interzicerea propagandei de război, reducerea substanţială a armamentelor şi forţelor armate.

Uniunea Sovietică este convinsă că numai o politică bazată pe principiile susmenţionate poate duce la întărirea încrederii internaţionale şi a colaborării internaţionale, la înlăturarea împărţirii ţărilor lumii în lagăre ostile unul altuia.

In această ordine de idei nu se poate să nu reamintim cuvintele lui V. M. Molotov din declaraţia sa cu privire la rezultatele conferinţei de la Berlin:

„Noi dorim ca în problema apărării păcii să nu existe două lagăre nici în Europa, nici în întreaga lume. Noi chemăm toate statele europene să **renunţe la crearea de grupări militare**, îndreptate una împotriva alteia, deoarece crearea unor asemenea grupări nu poate să nu ducă la război. In loc de aceasta, noi propunem **constituirea unui lagăr unic al tuturor statelor europene care tind spre asigurarea securităţii lor şi spre întărirea păcii în Europa**". Acest lucru este valabil pentru toate statele lumii.

Pornind de la recunoaşterea faptului că în domeniul menţinerii păcii trebuie să existe un singur lagăr, Guvernul Sovietic a obiectat şi obiectează împotriva creării de grupări separate, închise, ale unor state, ca de pildă „comunitatea defensivă europeană", care se opun altor state şi care nu sînt altceva decît blocuri militare cu scopuri vădit agresive. O asemenea situaţie este în contradicţie cu principiile fundamentale ale dreptului internaţional şi ale relaţiilor internaţionale, pe care se bazează politica externă a Uniunii Sovietice.

Acolo unde domnesc aceste principii domneşte colaborarea paşnică prietenească între popoare, care favorizează întărirea încrederii internaţionale şi a respectului reciproc, întărirea păcii generale şi a securităţii internaţionale. In această ordine de idei nu se poate să nu reamintim cele cinci principii pe care au găsit necesar să le pună la baza relaţiilor dintre ele India, Republica Populară Chineză şi Birmania în urma tratativelor care au avut loc la Delhi şi Rangoon în iunie a. c. Aceste principii sînt următoarele: 1. Respectarea reciprocă a integrităţii teritoriale şi a suveranităţii; 2. neagresiunea; 3. neamestecul unuia în afacerile interne ale altuia; 4. egalitatea şi avantajul reciproc; 5. coexistenţa paşnică.

Salutăm călduros aceste principii.

Actuala sesiune a Adunării Generale şi-a început lucrările în condiţiile unei oarecari slăbiri a încordării în relaţiile internaţionale în legătură cu încetarea războiului din Coreea şi restabilirea păcii în Indochina.

Este incontestabil că anul 1954 a început sub semnul slăbirii încordării internaţionale. Acesta este marele merit atît al conferinţei de la Berlin a celor patru miniştri ai Afacerilor Externe cît şi, îndeosebi, al conferinţei de la Geneva a miniştrilor Afacerilor Externe ai celor cinci puteri — S.U.A., Anglia, Franţa, U.R.S.S. şi R. P. Chineză — cu participarea reprezentanţilor altor state.

La Berlin s-a făcut numai puţin, dar ceea ce s-a făcut acolo are o mare importanţă internaţională. Principalul este că conferinţa de la Berlin a rupt stăvilarul care împiedeca întîlnirile reprezentanţilor celor patru puteri şi a deschis calea spre Geneva. Meritul conferinţei de la Berlin constă şi în faptul că a arătat mai clar decît se vedea pînă la ea legătura organică dintre soluţionarea unor asemenea probleme ca problema germană şi problema asigurării securităţii europene.

Bineînţeles că aceste probleme au o importanţă internaţională foarte mare şi de aceea este deosebit de important să-ţi reprezinţi clar şi just şi căile de soluţionare a acestor probleme. Adevărul este că în cuvîntarea din 23 septembrie a secretarului de stat al S.U.A. n-au fost arătate astfel de căi. Cele cîteva fraze fugitive, consacrate acestor probleme care au avut doar un caracter descriptiv fiind totodată într-un anumit sens o improvizare în contradicţie cu faptele, nu pot fi puse la socoteală atunci cînd se discută mijloacele şi metodele de soluţionare a acestor probleme. Referindu-se la problema germană, Dulles a declarat că „scindarea Germaniei nu poate fi veşnică fără un risc serios". Nu se poate să nu fii de acord cu acest lucru. In ce constă însă în realitate acest risc? Oare nu în faptul că în locul restabilirii unei Germanii unite, iubitoare de pace, democrate, independente, condusă de un guvern al întregii Germanii, aşa cum propune Uniunea Sovietică, se va încerca să se creeze o Germanie ca stat militarist în frunte cu revanşarzi de tipul feldmareşalului Kesselring & Co? O astfel de soluţionare a problemei germane implică într-adevăr un risc serios — riscul de a dezlănţui forţele militariste agresive care au supravieţuit în Germania occidentală după terminarea celui de al doilea război mondial, riscul ca aceste forţe să netezească drumul unui nou război, în ciuda intereselor popoarelor europene, ba şi a intereselor poporului german.

Iată de ce Uniunea Sovietică avertizează atît de insistent şi hotărît de primejdia ce ameninţă Europa şi lumea întreagă şi care porneşte din această parte, din vizuina fiarei fasciste ce aşteaptă să bată ceasul unui nou război, cînd va suna goarna clicii militariste prusaco-germane în frunte cu monopoliştii din regiunea Rinului şi Ruhrului însetaţi de bani şi sînge. Acest lucru nu trebuie să fie admis.

Dulles a declarat de asemenea că „problema păcii în Europa a devenit mai complicată datorită recentului eşec al creării „comunităţii defensive europene". O astfel de afirmaţie este de asemenea lipsită de temei, deoarece tocmai împunerea tratatului „C.D.E." Europei complică problema păcii în Europa, datorită faptului că „comunitatea defensivă europeană" este o primejdie evidentă pentru securitatea popoarelor europene, care înţeleg bine acest lucru şi luptă împotriva acestei primejduiri atît a intereselor lor, cît şi a intereselor tuturor popoarelor iubitoare de pace. „C.D.E." este prezentată ca „entitate organică", cuprinzînd forţele armate ale cîtorva state vest-europene, ceea ce, după cum a afirmat Dulles, ar asigura caracterul său neagresiv. Faptele spun însă altceva. Faptele dovedesc că încă de pe acum militariştii vestgermani îşi încordează forţele pentru a obţine refacerea industriei lor de război şi a potenţialului lor militar. Includerea iniţială a 12 divizii vest-germane în forţele armate ale „C.D.E.", iar apoi mărirea lor la 60 cu sporirea efectivului general al armatei vest-germane în decurs de 2—3 ani pînă la 800.000 de baionete, după cum a declarat făţiş Blank, care este de fapt ministrul de război de la Bonn, — iată calea măririi forţelor armate ale viitorului „Deutschland über alles" care, fără îndoială, va încerca din nou să se facă simţit, năpustindu-se cu foc şi sabie asupra vecinilor săi, asupra restului Europei.

Iată de unde porneşte primejdia pentru securitatea Europei. Iată unde scînteiază de pe acum fulgerele furtunii războiului care se apropie! Numai politicienii orbi sau aventurieri politici, interesaţi în dezlănţuirea unui nou război mondial, pot să nu vadă acest lucru. Refacerea potenţialului militar german este, fără îndoială, după cum o arată istoria Europei, o primejdie pentru securitatea Europei şi a lumii întregi. Numeroase persoane, care gîndesc şi judecă lucid faptele, făcînd parte chiar din marile cercuri de afaceri ale S.U.A., nu-şi ascund acest lucru.

Se vorbeşte despre garanţii împotriva primejdiei de război pe care o implică pentru popoarele europene militarismul german reînviat. Se vorbeşte despre acorduri speciale, de felul celui de la Locarno. Tratatul de la Locarno a fost doar şi el proclamat drept „începutul unei ere noi în Europa şi în întreaga lume", în graba de a atrage Germania în Liga Naţiunilor. In realitate, tratatul de la Locarno, după cum a spus I. V. Stalin, n-a fost decît un plan de repartizare a forţelor în vederea unui nou război şi nu în vederea păcii. Locarno, a spus Stalin, purta în el primejdia unui nou război. Pînă şi Clemenceau a calificat acordul de la Locarno drept „un petec de hîrtie, pe care Germania îl va rupe cînd va avea nevoie de acest lucru".

Aşa s-a întîmplat, atunci cînd, 10 ani mai tîrziu, Germania hitleristă a rupt în mod unilateral tratatul de la Locarno, făcînd acest pas hotărîtor pe calea pregătirii noului război mondial, care a şi izbucnit în 1939—1941.

Fidelitatea faţă de tratate nu prea este în mare cinste la monopoliştii imperialişti. Germania occidentală în care au fost restabilite tradiţiile vechii diplomaţii, în primul rînd ale celei hitleriste, nu constituie o excepţie în această privinţă. Germania occidentală se află în mîinile monopolurilor americane şi vest-germane, în special ale celor din regiunea Rinului şi a Ruhrului — adevăraţii exponenţi ai agresivităţii Kaiserului, moştenită şi de politica hitleristă şi de cea adenaueristă. La adăpostul vorbăriei pe tema „apărării" se desfăşoară cu înfrigurare militarizarea Germaniei occidentale, fiind depuse eforturi deosebite pentru refacerea puterii militare a Germaniei occidentale de către monopoliştii americani care au vechi legături de colaborare făţişă şi secretă cu monopoliştii vest-germani în domeniul pregătirii războiului ce constituie un factor important pentru înfăptuirea planurilor americane de dominaţie mondială.

Această situaţie subliniază şi mai pregnant caracterul războinic, agresiv al „C.D.E." a cărei osatură urmează să o constituie forţele armate ale Germaniei occidentale ale cărei cercuri guvernante nutresc planuri revanşarde.

Nu este de mirare că în toate ţările, în special în ţările europene, inclusiv Franţa, o largă mişcare socială care ţine seama de învăţămintele celor două războaie mondiale trecute se împotriveşte cu hotărîre ratificării acestui tratat atît de primejdios pentru poporul francez, pentru toate ţările vecine cu Germania occidentală, pentru toate popoarele iubitoare de pace. Eşecul acestui tratat în Franţa a constituit o mare victorie a forţelor păcii. Eşecul acestui tratat a fost totodată o lovitură serioasă dată politicii „de poziţii de forţă". Acest eşec a constituit un avertisment serios pentru inspiratorii unui război, pentru propagandiştii şi organizatorii acestuia.

Problema securităţii europene este cu totul inseparabilă de problema germană. Intr-o problemă, ca şi în cealaltă, există două linii politice, principial deosebite: una — pentru o Germanie unificată, iubitoare de pace, democratică şi pentru crearea unui guvern provizoriu pe întreaga Germanie în scopul realizării acestui program, unificarea Germaniei urmînd a fi înfăptuită pe baza unor alegeri cu adevărat libere şi democratice în întreaga Germanie în vederea convocării unei adunări constituante pe întreaga Germanie. Cea de a doua linie şi-a găsit expresia în planul celor trei puteri occidentale, care se caracterizează prin încercarea de a lega viitorul guvern al întregii Germanii pe termen de 50 ani prin obligaţia de a înfăptui, după cum se spune în plan — „drepturile şi îndatoririle internaţionale" ale guvernului de la Bonn.

Firească că o asemenea situaţie exclude pentru Germania orice posibilitate de a acţiona în cursul acestor 50 de ani în mod „liber şi suveran" în adevărata accepţie a acestor cuvinte. Pe de altă parte, acest plan nu prevede măsuri de natură să preîntîmpine sau să frîneze creşterea continuă a tendinţelor militariste şi revanşarde. Trebuie să reamintim pe de altă parte că la baza tratatului general european propus de Uniunea Sovietică stă principiul apărării colective a statelor participante la tratatul general european împotriva unei agresiuni armate în Europa îndreptată împotriva unuia sau a cîtorva state participante la tratat. Statele participante la tratat se obligă să nu participe la nici o coaliţie sau alianţă, să nu încheie nici un fel de acorduri ale căror scopuri sînt în contradicţie cu ţelurile asigurării securităţii colective în Europa. Un asemenea sistem european ar crea astfel condiţii reale de securitate în Europa. El ar constitui un pas serios înainte în această problemă importantă şi ar crea condiţii mai favorabile şi pentru reglementarea problemei germane pe baza creării unei Germanii unite, iubitoare de pace, independente şi democrate.

In discursul rostit în Adunarea Generală, Dulles a atins şi problema austriacă, făcînd o încercare nereuşită de a prezenta lucrurile ca şi cum în momentul cînd se părea că tratatul austriac putea fi deja semnat, Uniunea Sovietică ar fi formulat noi condiţii. Aceasta nu corespunde realităţii. In ceea ce priveşte fondul tratatului de stat cu Austria, cele patru puteri au căzut de acord încă în anul 1949, cu excepţia a numai cîtorva puncte. Dar tocmai puterile occidentale au fost acelea care au prezentat pe neaşteptate noi propuneri sub forma aşa-numitului tratat prescurtat atît de inacceptabil în esenţa lui încît de peste aproape doi ani S.U.A., Anglia şi Franţa au renunţat ele însele la acest tratat prescurtat. In această perioadă au avut însă loc evenimente care nu puteau fi ignorate şi care reclamau ca în tratatul cu Austria să fie prevăzut ca Austriei să nu-i fie impuse planurile unui nou anschluss cu Germania, unei noi alianţe militare agresive între Germania şi Austria şi să fie asigurată calea spre o dezvoltare democratică şi paşnică a Austriei. Impotriva acestui lucru obiectează însă cu încăpăţînare S.U.A. Iată cum stau lucrurile cu tratatul austriac.

O mare importanţă are reglementarea problemei coreene.

După cum se ştie, la Geneva nu s-a putut obţine rezolvarea pozitivă a problemei coreene. Problema coreeană trebuie să fie însă grabnic rezolvată atît în interesul unificării naţionale a Coreei, cît şi în interesul asigurării păcii generale.

Necesitatea reglementării problemei coreene a devenit extrem de acută. De aceea, Adunarea Generală trebuie să depună toate eforturile pentru a asigura rezolvarea acestei probleme. La conferinţa de la Geneva delegaţiile U.R.S.S., R.P. Chineze şi R.P.D. Coreene au prezentat propuneri constructive cu privire la reglementarea paşnică a acestei probleme. Cu ocazia discutării problemei coreene la conferinţa de la Geneva s-a ajuns la o apropiere între punctele de vedere ale delegaţiilor sovietică şi britanică, care au considerat în egală măsură că este important să se stabilească principiile fundamentale pentru realizarea unui acord în problema coreeană. Aceasta ar constitui un pas înainte în pregătirea restabilirii unităţii naţionale a Coreei. Totuşi, reprezentanţii altor delegaţii nu au sprijinit această poziţie, iar delegatul belgian a mers pînă la a afirma că propunerile delegaţiei sovietice ar avea „urmări dezastruoase" pentru Organizaţia Naţiunilor Unite. In ciuda faptului că la conferinţa de la Geneva nu s-a reuşit să se realizeze un progres în discutarea problemei coreene, delegaţia R.P.D. Coreene a prezentat propuneri concrete în vederea reglementării acestei probleme, în completarea cărora delegaţia sovietică a propus proiectul ei de Declaraţie în care se spune: „Statele participante la conferinţa de la Geneva au căzut de acord ca pînă la reglementarea definitivă a problemei coreene pe baza creării unui stat coreean unic, independent şi democrat, nu trebuie să fie întreprinse nici un fel de acţiuni care ar putea să pericliteze menţinerea păcii în Coreea. Participanţii la conferinţă îşi exprimă convingerea că atît Republica Populară Democrată Coreeană cît şi Republica Coreea vor acţiona, în conformitate cu prezenta declaraţie, în interesul păcii".

Noi considerăm că statele respective trebuie să-şi continue eforturile în vederea realizării unor acorduri pentru reglementarea paşnică a problemei coreene pe baza creării unui stat unit, independent şi democrat. Eşecul C.D.E. în Europa, precum şi eşecul planurilor cercurilor reacţionare de a nu admite încetarea operaţiunilor militare în Indochina, nu au împiedicat însă aceste cercuri de a face noi încercări pentru a pune piedici în calea slăbirii încordării internaţionale, favorizînd pregătirea unui nou război mondial. Este în afară de orice îndoială că o asemenea încălcare a constituit-o conferinţa de la Manilla, unde cîteva state în frunte cu S.U.A., au căzut de acord asupra organizării unui nou bloc care urmăreşte aceleaşi scopuri ca şi blocul Atlanticului de nord. Propaganda americană încearcă să prezinte acordul de la Manilla ca o victorie a cauzei apărării colective a Asiei de sud-est. Dar însuşi faptul că la conferinţa de la Manilla, ca şi la pactul de la Manilla, au refuzat să participe majoritatea ţărilor din Asia, printre care ţări ca India şi Indonezia cu o populaţie totală de aproape 450 milioane de oameni, precum şi faptul că Republica Populară Chineză cu populaţia ei de 600 milioane de oameni se pronunţă împotriva unor astfel de planuri agresive, demască în mod convingător falsitatea afirmaţiilor potrivit cărora conferinţa de la Manilla şi pactul semnat la Manilla de participanţii la această conferinţă ar urmări ţelul „apărării" ţărilor din Asia de sud-est şi ar corespunde intereselor popoarelor ei. Planul aşa-numitei „apărări" a Asiei de sud-est este conceput cu intenţia de a înfăptui cu ajutorul cîtorva ţări asiatice o intervenţie armată în Asia, o intervenţie ca să zicem aşa, pe „bază colectivă" după expresia unor inspiratori ai acestor planuri. Acest plan este analog cu planul războiului din Coreea: organizarea unei intervenţii străine cu participarea cîtorva ţări asiatice neimportante pentru camuflarea interesului deosebit al colonialiştilor în dominarea acestei regiuni; acest plan este un plan de înăbuşire a mişcării de eliberare naţională din ţările Asiei de sud-est şi este legat de planul perfid de a folosi popoarele asiatice unele împotriva altora.

Constituirea blocului de la Manilla urmăreşte scopul de a înlesni monopolurilor imperialiste posibilitatea de a exploata nestingherite şi pe viitor bogăţiile naturale ale ţărilor Asiei precum şi popoarele acestor ţări, ceea ce preocupă mai cu seamă monopolurile americane, pretendente la „conducerea lumii", lucru pe care îl împiedică succesele mişcării de eliberare naţională în Orient şi în Asia.

Este bine cunoscută forţa acestor interese ale S.U.A. pe care ele le găsesc în toate părţile lumii. Sînt bine cunoscute şi mijloacele cu ajutorul cărora S.U.A. apără în mod invariabil şi insistent aceste interese încă din timpurile preşedintelui McKinley. Asemenea tratate care demască planurile războinice ale organizatorilor şi participanţilor la ele nu pot inspira încredere faţă de declaraţiile despre năzuinţe paşnice, despre scopurile „apărării" şi „securităţii" popoarelor din regiunile care atrag în mod deosebit atenţia monopolurilor americane, pe care le-ar urmări aceste tratate.

Concomitent cu organizarea blocului de la Manilla se desfăşoară activitatea practică a reprezentanţilor statelor majore şi altor specialişti în domeniul elaborării planurilor unui nou război mondial. Se încearcă totodată construirea întregului sistem al acestor măsuri militare pe baza planului aşazisei „contralovituri concentrate". Planul aşa-zisei „contralovituri concentrate" nu este în esenţă altceva decît planul pregătirii unui război preventiv. Afirmaţiile potrivit cărora această lovitură ar fi o contralovitură au un caracter vădit artificial. Ele sînt menite să inducă în eroare opinia publică, să sugereze ideea că operaţiunile militare în curs de pregătire ar constitui doar răspunsul la o agresiune, deşi mitul despre o agresiune care s-ar pregăti împotriva S.U.A. a fost de mult demascat. La baza planului aşa-zisei „contralovituri concentrate" stă tendinţa văditată de a dezlănţui un război preventiv: de a lovi primul. Pregătindu-se pentru aşazisa „contralovitură concentrată", organizatorii acestei pregătiri pornesc de la premiza că este în avantajul generalilor americani să înceapă ei înşişi războiul împotriva unui duşman imaginar.

Asemenea planuri constituie o repetare a dementelor planuri hitleriste ale războiului fulger sau a planurilor militariştilor japonezi care au atacat S.U.A. la Pearl-Harbour. Făcînd publicitate acestor planuri de „contralovituri concentrate", Dulles a declarat într-unul din discursurile sale de la începutul acestui an că S.U.A. trebuie să lovească în orice parte a lumii — „în Arctica şi Tropice, în Asia, în Orientul Apropiat şi Europa, pe mări, pe uscat şi în aer cu ajutorul armelor vechi şi noi".

Aceste ameninţări cu un atac făţiş nu demască oare sensul cu adevărat agresiv al aşa-zişelor „contralovituri", potrivit expresiei preferate a lui Dulles, care, în fond, dacă se pune în felul acesta problema, vor fi inevitabil nu contralovituri, ci tocmai primele lovituri. Afirmaţiile potrivit cărora acestea vor fi „contralovituri", sînt menite să camufleze pregătirile pentru dezlănţuirea războiului.

Şi mai precis a dezvăluit sensul politicii aşa-zisei „contralovituri" fostul preşedinte al Comisiei pentru energia atomică, Gordon Dean, care întreţine strînse legături cu d. Dulles. In revista „Buletinul savanţilor atomişti", d. Dean a îndemnat făţiş la un război atomic preventiv împotriva Uniunii Sovietice.

In conformitate cu orientarea spre o largă folosire a armelor atomice şi cu hidrogen — această armă tipic ofensivă — se iau măsuri pentru introducerea la maximum în armată a armei atomice, a rachetelor de artilerie cu încărcătură atomică de tipul „Honest John", „Caporal", „Regules" etc., etc.

Faptul că în politica S.U.A. problema stocării armelor atomice stă pe primul plan, poate fi constatat din raportul semestrial al comisiei pentru energia atomică a S.U.A.

Din acest raport aflăm, de pildă, că „rezervele naţionale de arme atomice, care cresc rapid din punct de vedere al cantităţii generale, oglindesc tendinţa spre o sporire a varietăţii şi multilateralităţii acestor arme. Dezvoltarea acestei „familii de arme" a lărgit sfera folosirii în scopuri militare a materialelor dezagregabile accesibile. Concomitent cu dezvoltarea armelor atomice, începînd din 1950 s-au efectuat lucrări de cercetare coordonate în domeniul armelor termonucleare. A fost adoptată o hotărîre politică naţională de a folosi toate posibilităţile pentru a asigura Statelor Unite posibilitatea de a-şi menţine superioritatea. Preşedintele a dat comisiei dispoziţii ca, potrivit acestei hotărîri, să continuie în cursul anului 1954 producţia de arme atomice".

Cele mai mari monopoluri, în mîinile cărora sînt concentrate toate comenzile de materiale de război, realizează profituri fabuloase din producţia de arme atomice. Producţia energiei atomice în scopuri paşnice nu prezintă pentru ele un interes mare din punct de vedere economic, ca de altfel nici pentru cercurile politice conducătoare din S.U.A. Nu este întîmplător că, după cum se află din surse competente, în S.U.A. va fi pus în funcţiune un reactor atomic pentru producţia de energie electrică abia peste 3—4 ani, în timp ce U.R.S.S. a şi construit o centrală electrică care funcţionează pe bază de energie atomică. Punerea în funcţiune a acestei centrale electrice în U.R.S.S. a marcat începutul unei adevărate revoluţii tehnico-industriale. Acest fapt a întărit credinţa în măreţul viitor al energiei atomice pusă în slujba nevoilor paşnice ale omenirii, dar a stîrnit totodată o serioasă neliniştе în lagărul militariştilor, care, după cum se ştie, nu sînt interesaţi în dezvoltarea producţiei de energie atomică în scopuri paşnice. Numeroase fapte arată că aceste cercuri acordă prea puţină importanţă unui asemenea progres şi îşi concentrează toată atenţia şi toate eforturile asupra dezvoltării la maximum a producţiei de arme atomice. Ele continuă încă să-şi facă socotelile pe baza pretinsei lor superiorităţi în armamentul atomic pe de o parte, şi pe menţinerea şi agravarea continuă a încordării internaţionale, pe de altă parte. Agiotajul pe baza unei conjuncturi de război şi politica de pe poziţii de forţă ar conveni mai bine acestor cercuri: o asemenea politică convine de asemenea unor cercuri militare influente, reprezentate de personalităţi militare cum sînt amiralul Radford şi generalul Gruenther, care în momentul de faţă se ocupă cu elaborarea aşa-numitei strategii cu mare rază de acţiune. In centrul căreia se află războiul preventiv în care să fie folosite armele atomice şi cu hidrogen. In ţările occidentale, şi mai ales în S.U.A., anul trecut a fost un an de intensă goană a înarmărilor. In S.U.A. acest fapt s-a manifestat îndeosebi prin stocarea de arme atomice şi cu hidrogen, ceea ce şi-a găsit expresia şi în sporirea cheltuielilor comisiei pentru energia atomică, ajungîndu-se la o sumă care este cea mai mare din cele cheltuite în aceste scopuri în toţi aceşti ani.

Incă în anul trecut, în legătură cu propunerea din 8 decembrie, Guvernul Sovietic a scos în evidenţă marea însemnătate a unui fapt ca posibilitatea practică de folosire a energiei atomice în scopuri paşnice, declarîndu-se de acord să înceapă tratative în această problemă. La 30 ianuarie — 2 februarie 1954, Guvernul Sovietic a remis guvernelor S.U.A., Angliei şi Franţei proiectul unei declaraţii cu privire la renunţarea necondiţionată la folosirea armelor atomice, cu hidrogen şi a celorlalte arme de exterminare în masă.

Totodată s-a subliniat năzuinţa de a contribui prin toate mijloacele la folosirea descoperirilor ştiinţifice în domeniul energiei atomice numai în scopuri paşnice pentru binele popoarelor, pentru uşurarea condiţiilor lor de trai. Guvernul Sovietic a pornit în această problemă de la principiul că nu o parte, ci întreaga masă de materiale atomice trebuie să fie destinată în întregime scopurilor paşnice, astfel încît cuceririle ştiinţei în acest domeniu să servească nu scopurilor războiului şi exterminării în masă a oamenilor, ci scopurilor înfloririi vieţii economice şi culturii. Guvernul Sovietic porneşte de la faptul că aceasta ar deschide posibilităţi nemaiîntîlnite pentru ridicarea industriei, agriculturii şi transporturilor, pentru folosirea în medicină, pentru perfecţionarea tehnicii şi progresul continuu al ştiinţei. Guvernul Sovietic porneşte totodată de la faptul că propunerea S.U.A. din 8 decembrie nu contribuie la înlăturarea primejdiei războiului atomic, care provoacă în multe ţări o neliniştе tot mai mare, mai cu seamă datorită apariţiei noilor tipuri de arme atomice şi cu hidrogen cu o putere de distrugere tot mai sporită. In ce priveşte noul punct de pe ordinea de zi „Colaborarea internaţională în chestiunea folosirii paşnice a energiei atomice" la această problemă ne vom întoarce mai tîrziu, după primirea unor propuneri mai concrete şi a materialelor în legătură cu ele.

Recent s-a dat publicităţii corespondenţa dintre U.R.S.S. şi S.U.A. cu privire la această problemă. Această corespondenţă oferă deplina posibilitate de a cunoaşte pe de a întregul poziţia Uniunii Sovietice în problema măsurilor îndreptate spre folosirea energiei atomice în scopuri paşnice. In acest sens nu poţi decît să-ţi exprimi mirarea faţă de încercările făcute de d. Dulles în cuvîntarea rostită în Adunarea Generală, precum şi de d. Lodge în Comitetul General, care au declarat că Guvernul Sovietic ar fi respins propunerea privind tratativele asupra măsurilor pentru folosirea în scopuri paşnice a energiei atomice. Pentru a arăta întreaga lipsă de temei a unor asemenea afirmaţii este suficient să ne referim, de pildă, la pasajul din Nota Memorială a Guvernului Sovietic remisă Statelor Unite ale Americii la 27 aprilie în care se spune: „Intrucît năzuinţa permanentă a Guvernului U.R.S.S. este de a contribui la întărirea păcii între popoare, iar în actualele condiţii de a contribui în special la înlăturarea primejdiei războiului atomic, Guvernul Sovietic a declarat că este gata să ia parte la tratativele respective".

In Nota Memorială din 22 septembrie, al cărei conţinut era desigur cunoscut şi d-lui Dulles şi d-lui Lodge încă din ajunul cuvîntărilor lor de la O.N.U., se spune explicit că Guvernul Sovietic „este gata să continue aceste tratative pentru examinarea atît a propunerii Guvernului Sovietic, cît şi a propunerii Guvernului S.U.A.".

Sînt de asemenea lipsite de orice temei încercările de a prezenta poziţia Uniunii Sovietice în această problemă ca o poziţie legată de anumite condiţii prealabile în ce priveşte participarea Uniunii Sovietice la măsurile în vederea folosirii în scopuri paşnice a energiei atomice. Nu poate să rămînă nerelevat nici faptul că propunerea din 8 decembrie trece sub tăcere problema inadmisibilităţii folosirii armelor atomice şi ignorează cererile insistente ale popoarelor de a se interzice arma atomică şi de a o scoate din armamentele statelor. O astfel de poziţie în această problemă nu corespunde intereselor menţinerii păcii şi asigurării securităţii popoarelor. Uniunea Sovietică consideră necesară realizarea unui acord internaţional care să asigure interzicerea folosirii energiei atomice în scopuri militare şi să facă posibilă folosirea ei numai pentru necesităţi paşnice. Nici pe departe nu sînt epuizate posibilităţile de realizare a unui acord cu privire la colaborarea internaţională în problema folosirii paşnice a energiei atomice. Aceasta este convingerea noastră profundă. In ce priveşte propunerea noastră ca statele să renunţe la folosirea armelor atomice şi cu hidrogen, nu poate să existe îndoială că necesitatea unui asemenea acord nu numai că nu a dispărut, dar a devenit şi mai imperioasă. Nu se poate admite ca măsurile în vederea folosirii în scopuri paşnice a energiei atomice să se transforme în folosirea energiei atomice pentru continuarea cursei înarmărilor atomice. Or, un asemenea pericol există.

Numeroase fapte din anul acesta arată că în politica lor externă S.U.A. se bazează ca şi în trecut pe politica de forţă. Potrivit cu aceasta, în centrul acestei politici plănuind diferite măsuri de stat cu caracter militar este pusă arma atomică, declarată în mod oficial drept bază a unei desfăşurări eficace a politicii externe americane. O asemenea politică dă naştere în ţară unei psihoze de război, ţăţă vrajbă şi ură faţă de alte popoare, încurajează propaganda în favoarea unui nou război mondial, ceea ce inevitabil atrage după sine goana înarmărilor, organizarea de noi şi noi baze pe teritorii străine, înjghebarea de noi blocuri militare, camuflate prin declaraţii false despre o pretinsă apărare împotriva unui pericol imaginar din partea ţărilor comuniste.

Succesele conferinţei de la Geneva, care a răsturnat calculele agresive ale adepţilor politicii „de pe poziţii de forţă", precum şi eşecul suferit de politica externă americană în lupta pentru ratificarea tratatului cu privire la aşa-zisa „comunitate defensivă europeană", cît şi eşecul eforturilor de a se împiedica încetarea focului în Indochina, împing cercurile reacţionare din anumite ţări, inclusiv S.U.A. şi aliaţii lor occidentali, la noi încercări de a nu admite slăbirea încordării internaţionale şi normalizarea relaţiilor internaţionale.

Este în afară de orice îndoială că şi aceste încercări sînt sortite eşecului, întrucît voinţa de pace a popoarelor se întăreşte tot mai mult, iar forţele războiului slăbesc tot mai mult.

Politica „de pe poziţii de forţă" serveşte monopolurilor americane şi ca un important mijloc pentru menţinerea conjuncturii militare la un nivel cît se poate de înalt, în speranţa de a împiedica evoluţia ciclului de criză în care au intrat Statele Unite ale Americii, cît şi în speranţa unor noi îmbogăţiri de pe urma livrărilor militare.

Fenomenele de criză din S.U.A. exerc

Cuvîntarea rostită de A. I. Vîşinski în şedinţa plenară din 30 septembrie a Adunării Generale a O.N.U.

(Urmare din pag. 3-a)

la divergenţe — totuşi, în cele din urmă, această necesitate economică fundamentală îşi va croi singură drumul... se poate spune cu destulă siguranţă că dezvoltarea unor relaţii comerciale juste între Republica Sovietică şi tot restul lumii capitaliste va merge inevitabil mai departe". (Vol. 33 pag. 236—237 ed. rusă).

Uniunea Sovietică apără cu fermitate şi consecvenţă poziţia păcii, insistînd asupra luării unor măsuri serioase şi radicale în stare să înlăture primejdia unui nou război mondial, să preîntîmpine astfel noi dezastre fără număr şi pierdea a milioane şi milioane de oameni.

La fiecare sesiune Uniunea Sovietică şi-a consacrat activitatea şi şi-o consacră şi în prezent eforturilor în vederea rezolvării cu succes a acestei sarcini importante. Uniunea Sovietică este profund încredinţată că Adunarea Generală trebuie şi poate rezolva această sarcină, îndeplinind voinţa popoarelor care cer pace şi securitate.

Potrivit cu cele expuse, delegaţia Uniunii Sovietice prezintă spre examinare celei de a 9-a sesiuni a Adunării Generale următorul proiect de rezoluţie:

„Cu privire la încheierea unei convenţii (tratat) internaţionale în problema reducerii armamentelor şi interzicerii armelor atomice, cu hidrogen şi a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă

I. Adunarea Generală însărcinează Comisia O.N.U. pentru dezarmare să elaboreze şi să prezinte spre aprobare Consiliului de Securitate un proiect de convenţie (tratat) internaţională, care să aibă drept scop întărirea păcii şi securităţii internaţionale şi care să prevadă interzicerea armelor atomice, cu hidrogen şi a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă, cu înlăturarea lor din armamentele statelor, reducerea simţitoare a armamentelor şi instituirea unui control internaţional asupra îndeplinirii acestor hotărîri, luîndu-se drept bază propunerile Franţei şi Angliei din 11 iunie 1954.

In conformitate cu aceasta, convenţia (tratatul) urmează să cuprindă următoarele principii fundamentale:

1) Înfăptuirea concomitentă a măsurilor arătate mai jos:

a) statele reduc în decurs de şase luni (sau un an) armamentele, forţele lor armate şi alocaţiile pentru necesităţi militare prevăzute în bugetele de stat, în proporţie de 50% din normele convenite. Reducerea armamentelor şi forţelor armate se efectuează pornindu-se de la nivelul armamentelor şi forţelor armate existent la 31 decembrie 1953, iar reducerea alocaţiilor, pornind de la nivelul cheltuielilor efectuate pentru necesităţi militare în decursul anului care a luat sfîrşit la 31 decembrie 1953.

b) pentru a supraveghea îndeplinirea de către state a obligaţiilor privind reducerea armamentelor şi forţelor armate, prevăzute în subpunctul „a", se înfiinţează pe lîngă Consiliul de Securitate o comisie internaţională provizorie de control cu dreptul de a cere din partea statelor informaţiile necesare referitoare la aplicarea măsurilor de reducere a armamentelor şi forţelor armate. Comisia va lua măsurile necesare pentru a supraveghea îndeplinirea de către state a obligaţiilor asumate cu privire la reducerea armamentelor şi forţelor armate şi a alocaţiilor pentru necesităţi militare. Statele vor prezenta periodic comisiei, în termenele stabilite, informaţii asupra aplicării măsurilor prevăzute în convenţie.

2) Se prevede ca după efectuarea măsurilor arătate în punctul 1 să se efectueze concomitent următoarele măsuri:

a) statele reduc în decurs de şase luni (sau un an) armamentele şi forţele lor armate, precum şi alocaţiile pentru necesităţi militare prevăzute în bugetele de stat pentru restul de 50% din normele convenite, pornind de la nivelul armamentelor şi forţelor armate existent la 31 decembrie 1953, iar alocaţiile pornind de la nivelul cheltuielilor efectuate pentru necesităţi militare în decursul anului care a luat sfîrşit la 31 decembrie 1953;

b) se înfăptuieşte interzicerea totală a armelor atomice, cu hidrogen şi a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă, cu interzicerea producţiei acestor tipuri de arme şi înlăturarea lor completă din armamentele statelor; toate materialele atomice existente se folosesc numai în scopuri paşnice.

Înfăptuirea acestor măsuri trebuie terminată nu mai tîrziu decît înfăptuirea măsurilor pentru reducerea armamentelor şi forţelor armate, prevăzute în punctul 2 (a), iar producţia de arme atomice şi cu hidrogen încetează imediat ce începe reducerea armamentelor şi forţelor armate şi a alocaţiilor pentru necesităţi militare, cu restul de 50% din normele convenite;

c) statele înfiinţează un organ internaţional permanent care să înfăptuiască controlul asupra îndeplinirii convenţiei (tratatului) cu privire la interzicerea armelor atomice, cu hidrogen şi a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă, la încetarea producţiei acestor tipuri de arme, cu înlăturarea lor din armamentele statelor şi cu privire la reducerea armamentelor, forţelor armate şi alocaţiilor pentru necesităţi militare. Un asemenea organ internaţional va dispune permanent de împuternicirile de a exercita un control, inclusiv dreptul de inspecţie, în măsura necesară pentru a asigura îndeplinirea de către toate statele a convenţiei menţionate.

II. In ce priveşte propunerea cuprinsă în memorandumul franco-englez din 11 iunie 1954, cu privire la „interzicerea folosirii armei nucleare, cu excepţia folosirii acesteia în scopuri de apărare împotriva agresiunii", Adunarea Generală însărcinează Comisia O.N.U. pentru dezarmare să studieze şi să precizeze această problemă şi să prezinte recomandările sale".

Domnule preşedinte, domnilor delegaţi, prezentînd aceste propuneri, delegaţia Uniunii Sovietice este ferm convinsă că ele vor fi primite cu cea mai mare atenţie, că aceste propuneri reprezintă calea care va ajuta O.N.U. să-şi îndeplinească datoria ce îi în lupta împotriva primejdiei folosirii armei atomice, în lupta împotriva cursei înarmărilor, în lupta împotriva primejdiei unui nou război, pentru pace şi securitatea popoarelor.

Discuţiile din Adunarea Generală a O. N. U.

NEW YORK 2 (Agerpres). — TASS transmite: La şedinţa plenară din 30 septembrie a Adunării Generale a O.N.U. au continuat discuţiile generale la care au luat parte reprezentanţii Indoneziei, Uniunii Sovietice şi Greciei.

Reprezentantul Indoneziei, ministrul Afacerilor Externe Sunarjo, şi-a exprimat satisfacţia faţă de rezultatele obţinute de conferinţa de la Geneva cu privire la încetarea operaţiunilor militare în Indochina şi la „recunoaşterea dreptului la independenţa naţională a unui popor care vreme îndelungată a îndurat dominaţia colonială".

Subliniind marea primejdie care ameninţă pacea şi existenţa omenirii în legătură cu pericolul „unui război atomic mondial" care persistă, delegatul Indoneziei a declarat că ţara sa se pronunţă cu hotărîre pentru controlul internaţional al energiei atomice şi „chiar pentru interzicerea totală a armelor atomice şi a altor feluri de arme moderne de exterminare în masă"

Sunarjo a adăugat că în condiţiile actuale, „numai adoptînd o concepţie pozitivă despre independenţa naţională şi coexistenţa paşnică, lumea poate obţine noi progrese economice şi sociale considerabile cu ajutorul tratativelor". „Dar coexistenţa paşnică şi tratativele — a continuat el — cer totodată respectul şi încrederea reciprocă pe bază de egalitate".

Referindu-se la restabilirea drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze în organismele O.N.U., el a declarat că Indonezia „continuă să sprijine reprezentarea R. P. Chineze în O.N.U.". In actuala situaţie internaţională — a declarat el — reprezentarea R. P. Chineze în O.N.U. „va contribui fără îndoială la stabilizarea situaţiei în Asia şi la rezolvarea problemelor care privesc întreaga lume".

Adunarea Generală a ascultat apoi cu mare atenţie cuvîntarea şefului delegaţiei U.R.S.S., A. I. Vîşinski.

Spre deosebire de zilele anterioare, de la începutul lucrărilor Adunării Generale, sala de şedinţe a Adunării Generale era arhiplină. Delegaţiile multor ţări au venit la şedinţă cu toţi membrii lor pentru a asculta cuvîntarea reprezentantului U.R.S.S. Delegaţii aproape ai tuturor ţărilor, precum şi oaspeţii care au luat parte la şedinţă şi-au manifestat atitudinea faţă de proiectul de rezoluţie prezentat de către Uniunea Sovietică prin aplauze furtunoase.

Cuvîntarea lui A. I. Vîşinski şi proiectul de rezoluţie sovietic au produs o impresie deosebit de puternică asupra unor delegaţi ai ţărilor occidentale. O mărturie a acestui fapt este că după şedinţa adunării, reprezentantul american, Lodge, şi reprezentantul englez, Lloyd, s-au grăbit să facă declaraţii presei cu intenţia vădită de a micşora această impresie. Fiind nevoiţi să recunoască că proiectul rezoluţiei sovietice conţine noi propuneri importante, reprezentanţii american şi englez au afirmat că unele puncte din rezoluţia sovietică nu ar fi „cu desăvîrşire limpezi". Delegatul Angliei, Lloyd, a declarat că în urma prezentării proiectului de rezoluţie sovietic el este nevoit să-şi amîne cuvîntarea din ziua de 1 octombrie pentru ziua de 4 octombrie.

La sfîrşitul şedinţei, a luat cuvîntul reprezentantul Greciei, ministrul Afacerilor Externe Stefanopulos.

Referindu-se la problema îmbunătăţirii relaţiilor cu ţările vecine Greciei, Stefanopulos s-a ocupat în mod special despre îmbunătăţirea relaţiilor bulgaro-greceşti, exprimîndu-şi speranţa în „completa lor normalizare".

Scrisoarea adresată de A. I. Vîşinski preşedintelui Adunării Generale a O. N. U.

NEW YORK 2 (Agerpres). — TASS transmite: A. I. Vîşinski, şeful delegaţiei U.R.S.S. la cea de a 9-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., a adresat preşedintelui Adunării Generale o scrisoare în care se spune:

„Prin prezenta am onoarea a vă ruga să includeţi pe ordinea de zi a celei de a 9-a sesiuni a Adunării Generale, ca o problemă importantă şi urgentă, punctul „Cu privire la încheierea unei convenţii (tratat) internaţionale în problema reducerii armamentelor şi interzicerii armelor atomică, cu hidrogen şi a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă".

Vă rog, domnule preşedinte, să dispuneţi difuzarea proiectului de rezoluţie anexat în această problemă ca document oficial al Adunării Generale".

Încheierea unui acord comercial între Uniunea Sovietică şi Iugoslavia

MOSCOVA 2 (Agerpres). — TASS transmite: In urma tratativelor dintre reprezentanţii organizaţiilor sovietice pentru comerţul exterior şi ai Camerei pentru comerţul exterior al Republicii Populare Federative Iugoslavia, la 1 octombrie a.c. a fost semnat la Belgrad un acord cu privire la livrări reciproce de mărfuri în compensaţie de către organizaţiile pentru comerţul exterior sovietice şi iugoslave.

Potrivit acestui acord, U.R.S.S. va livra Iugoslaviei ţiţei, bumbac, minereu de mangan, antracit, hîrtie de ziar, iar Iugoslavia va livra U.R.S.S. — carne, fuior de cînepă, tutun, sodă caustică, sodă calcinată, alcool etilic, carbură de calciu.

Cea mai mare parte a mărfurilor va fi livrată de cele două părţi pînă la sfîrşitul anului curent.

CEA DE A 5-A ANIVERSARE A PROCLAMĂRII R. P. CHINEZE

Cuvîntul de salut al tovarăşului Gh. Apostol

PEKIN 1 (Agerpres). — Luînd cuvîntul la şedinţa solemnă consacrată celei de a 5-a aniversări a constituirii Republicii Populare Chineze, tov. Gh. Apostol, prim secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, conducătorul delegaţiei guvernamentale a Republicii Populare Romîne, a rostit următorul cuvînt de salut:

Dragi tovarăşi şi prieteni,

Din însărcinarea Guvernului Republicii Populare Romîne şi a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, delegaţia guvernamentală română are cinstea să transmită marelui popor chinez, Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze, Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez şi personal tovarăşului Mao Tze-dun, preşedintele Republicii Populare Chineze, cel mai iubit fiu al poporului chinez, un fierbinte salut frăţesc cu prilejul celei de a 5-a aniversări a întemeierii Republicii Populare Chineze. Poporul romîn îşi exprimă prin noi adînca bucurie de care este însufleţit la sărbătorirea acestui măreţ eveniment, care a deschis poporului chinez drumul spre construirea unei vieţi noi, fericite, şi a înscris în istoria omenirii o pagină de însemnătate mondială. Prin victoria revoluţiei populare, poporul chinez, sub conducerea Partidului Comunist Chinez în frunte cu tovarăşul Mao Tze-dun, a sfărîmat pentru totdeauna jugul imperialismului, feudalismului şi capitalului birocratic care stăpîneau şi ţineau marea, frumoasa şi bogata Chină într-o stare de înapoiere şi întuneric. China a devenit dintr-o ţară semicolonială şi dependentă, un stat puternic, independent şi suveran. Victoria revoluţiei populare chineze a dat un nou şi puternic avînt luptei antiimperialiste de eliberare naţională a popoarelor înrobite din Asia şi de pe alte continente. Agresorii imperialişti nu mai pot să înrobească nepedepsiţi popoarele Asiei. Datorită alianţei trainice dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare şi marii uniri a întregului popor în Frontul Democrat Popular, harnicul şi talentatul popor chinez, sub conducerea clasei muncitoare, a refăcut economia ţării ruinată de jaful imperialist şi de anii îndelungaţi de război şi, printr-un entuziasm general de muncă creatoare, înfăptuieşte cu succes primul plan cincinal de dezvoltare a economiei naţionale.

Adoptarea de către Adunarea reprezentanţilor populari din întreaga Chină a primei Constituţii democratice din istoria Chinei, consfinţeşte cuceririle poporului în construcţia economică şi politică a statului său democrat-popular şi exprimă voinţa sa nestrămutată de a-şi transforma patria într-un mare stat socialist. Insufleţit de această măreaţă năzuinţă, poporul chinez, strîns unit sub conducerea înţeleaptă a Partidului său Comunist, constituie o forţă pe care nimeni şi nimic nu o poate opri din drumul său istoric. Lupta hotărîtă a Chinei populare împotriva uneltirilor şi agresiunilor imperialiste, lupta ei pentru apărarea şi independenţa Coreei democrate, aportul adus la restaurarea păcii în Indochina, politica ei consecventă pentru micşorarea continuă a încordării în relaţiile internaţionale şi stabilirea de raporturi normale între toate statele indiferent de regimul lor social, arată rolul de mare putere mondială al Republicii Populare Chineze şi constituie o contribuţie esenţială la cauza păcii şi securităţii popoarelor din Orient şi din întreaga lume. Marea prietenie şi alianţa de neclintit dintre Uniunea Sovietică şi China populară, unirea frăţească dintre toate ţările lagărului păcii, democraţiei şi socialismului constituie bastionul de neînvins şi cea mai înaltă cucerire a popoarelor iubitoare de pace şi progres. Impreună cu întreaga omenire progresistă, poporul romîn se bucură din toată inima de marile victorii ale poporului chinez frate, aşa cum se bucură de propriile sale victorii. Poporul romîn a suferit şi el jugul greu al imperialismului cotropitor. Victoria istorică a Uniunii Sovietice asupra fascismului şi eliberarea Romîniei au creat condiţiile ca poporul romîn, condus de Partidul Comunist Romîn, să-şi ia soarta în propriile sale mîini, să sfărîme definitiv dominaţia imperialistă, să instaureze regimul de democraţie populară şi să treacă cu succes la construirea socialismului. In timpul puterii populare, datorită elanului creator al oamenilor muncii de la oraşe şi sate, datorită ajutorului frăţesc al Uniunii Sovietice şi colaborării cu ţările de democraţie populară, Romînia a făcut paşi mari înainte în construcţia socialistă a ţării. Producţia industrială a depăşit în 1953 de 2,5 ori producţia din 1938, a apărut şi creşte continuu sectorul socialist în agricultură, înfloresc şi se dezvoltă artele, ştiinţa şi literatura.

Partidul Muncitoresc Romîn şi Guvernul Republicii Populare Romîne mobilizează toate forţele creatoare pentru lichidarea rămînerii în urmă a agriculturii şi pentru dezvoltarea producţiei de larg consum, în interesul creşterii tot mai mari a bunăstării poporului. Poporul romîn, care nutreşte stimă şi dragoste frăţească pentru poporul chinez, îi urează călduros deplin succes în realizarea măreţelor sale ţeluri de construire a marii lui patrii socialiste şi îi doreşte bunăstare şi fericire.

Sîntem încredinţaţi că ţările noastre, călăuzite de principiul întăririi continue a prieteniei şi colaborării frăţeşti dintre ţările marelui lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului în frunte cu U.R.S.S., îşi vor stringe şi îşi vor dezvolta tot mai mult legăturile multilaterale ce le unesc, în folosul cauzei comune.

Să trăiască şi să înflorească prietenia de nezdruncinat dintre poporul romîn şi marele popor chinez!

Trăiască marele popor chinez, făuritorul Chinei noi!

Trăiască Republica Populară Chineză liberă şi independentă!

Trăiască Consiliul de Stat al Republicii Populare Chineze!

Trăiască eroicul Partid Comunist Chinez, îndrumătorul şi conducătorul poporului chinez pe drumul luminos al socialismului, şi Comitetul său Central!

Trăiască conducătorul iubit al poporului chinez, tovarăşul Mao Tze-dun!

Trăiască lupta popoarelor pentru triumful cauzei păcii în întreaga lume şi pentru progresul omenirii!

Recepţia de la ambasada R. P. Chineze la Moscova

MOSCOVA 2 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 octombrie, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Populare Chineze în U.R.S.S., Cian Ven-tian, a oferit o recepţie cu prilejul sărbătoririi naţionale a Chinei — cea de a 5-a aniversare a proclamării Republicii Populare Chineze.

La recepţie au participat conducători ai Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi ai Guvernului Sovietic: K. E. Voroşilov, L. M. Kaganovici, G. M. Malenkov, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, M. P. Tarasov, M. D. Ciuhinidze, vicepreşedinţi ai Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.; I. F. Tevosian, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.; miniştri ai U.R.S.S., funcţionari superiori din Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S., Ministerul Comerţului Exterior, Ministerul Apărării al U.R.S.S., Ministerul Culturii al U.R.S.S., reprezentanţi ai vieţii publice, inovatori din industria Moscovei, oameni ai ştiinţei şi artei, corespondenţi ai presei sovietice şi străine.

Din partea chineză au participat la recepţie consilierii ambasadei Ven Nin, Siui Temin, Li Tao, consilierii comerciali Liu Fan, Siui Da-şen, locotenent-colonelul Şi Sia, adjunct al ataşatului militar, şi funcţionari superiori ai ambasadei R. P. Chineze la Moscova.

Printre oaspeţi au fost de asemenea ambasadorii extraordinari şi plenipotenţiari: M. Ohn (Uniunea Birmană), Lim He (Republica Populară Democrată Coreeană), Nguen Long Bang (Republica Democrată Vietnam), W. Lewikowski (Republica Populară Polonă), J. Vosahlik (Republica Cehoslovacă), E. T. de Mattos (Olanda), D. Adilbiş (R. P. Mongolă), D. Vidici (Republica Populară Federativă Iugoslavia), R. Appelt (Republica Democrată Germană), W. Hayter (Marea Britanie), K. T. Lukanov, (Republica Populară Bulgaria), Subandrio (Republica Indoneziană), S. Eliaşiv (Statul Israel); trimişii extraordinari şi miniştri plenipotenţiari: R. Blum (Luxemburg), O. Gartz (Finlanda), F. El Hani (Siria); însărcinaţi cu afaceri ad-interim: S. Ekeland (Norvegia), M. Ahmad (Pakistan), I Kovacs (Republica Populară Ungară), S. Hafro (Republica Populară Albania), Abdul Kaium (Afganistan), Ş. Ducu (Republica Populară Romînă), S. Eller Şelpin (Suedia), P. N. Kaul (Republica India), J. de Stoutz (Elveţia), G. Larsen (Danemarca), precum şi alţi membri ai ambasadelor şi legaţiilor străine.

La recepţie au participat de asemenea R. Sanusi, şeful delegaţiei economice a Republicii Indonezia; Terendorj, şeful delegaţiei oamenilor de cultură din Republica Populară Mongolă; Tran Hiuţ Lie, şeful delegaţiei Asociaţiei pentru prietenia vietnamezo-sovietică.

Cian Ven-tian, ambasadorul extraordinar al Republicii Populare Chineze în U.R.S.S., a rostit o cuvîntare consacrată bilanţului realizărilor Republicii Populare Chineze.

Au rostit cuvîntări de răspuns K. E. Voroşilov, G. M. Malenkov şi V. M. Molotov.

Recepţia s-a desfăşurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

La Pekin s-a deschis Expoziţia realizărilor economice şi culturale ale U. R. S. S.

PEKIN 2 (Agerpres). — La 2 octombrie a avut loc la Pekin deschiderea Expoziţiei realizărilor economice şi culturale ale U.R.S.S.

La deschidere au fost de faţă Liu Şao-ţi, preşedintele Comitetului permanent al Adunării reprezentanţilor din întreaga Chină, Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat şi ministrul Afacerilor Externe al R.P. Chineze, precum şi alţi reprezentanţi ai vieţii publice din Pekin, numeroşi oaspeţi străini, şefii şi membrii ambasadelor şi legaţiilor străine acreditaţi la Pekin, ziarişti chinezi şi străini.

La deschiderea Expoziţiei au fost de faţă membrii delegaţiei guvernamentale a U.R.S.S. în frunte cu N. S. Hruşciov, precum şi şefii şi membrii celorlalte delegaţii guvernamentale sosite la Pekin.

In cadrul mitingului care a avut loc cu acest prilej au luat cuvîntul Ci Ciao-din, secretar al Comitetului chinez pentru sprijinirea dezvoltării comerţului internaţional, P. F. Iudin, ambasadorul U.R.S.S. în R. P. Chineză, F. Tzi-ciuan, ministrul Comerţului Exterior al R. P. Chineze, Nesterov, preşedintele Camerei de comerţ a U.R.S.S.

Vizita delegaţiei parlamentare engleze în U.R.S.S.

MOSCOVA 2 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 octombrie, N. I. Bobrovnikov, vicepreşedinte al Comitetului Executiv al Sovietului oraşenesc de deputaţi ai oamenilor muncii din Moscova a primit delegaţia engleză condusă de lordul Coleraine.

N. I. Bobrovnikov a întîmpinat pe oaspeţi cu un salut de bun sosit în Uniunea Sovietică, declarînd că îi se va oferi deplina posibilitate de a cunoaşte viaţa din capitala sovietică. Lordul Coleraine a mulţumit pentru cuvintele de salut.

In cadrul convorbirii, N. I. Bobrovnikov a răspuns la numeroase întrebări ale oaspeţilor englezi, cu privire la activitatea Sovietului din Moscova, la dezvoltarea serviciilor comunale, la construcţia de locuinţe, dezvoltarea comerţului precum şi la sistemul de a alege deputaţii şi la activitatea acestora.

In aceeaşi zi, delegaţia membrilor parlamentului englez a asistat la sesiunea Sovietului oraşenesc de deputaţi ai oamenilor muncii din Moscova.

In cîteva rînduri

● *In baza acordului cultural ungaro-romîn a sosit în R. P. Ungară academicianul Vasile Mîrza.*

Eugen Stănescu, conferenţiar la Universitatea din Bucureşti, care se află în prezent în R. P. Ungară, a ţinut o conferinţă la Eger. Conferinţa a fost organizată de Asociaţia de istorie din R. P. Ungară.

● *In discursul său cu privire la problemele de politică externă, ţinut zilele trecute în parlament, primul ministru al Indiei, Nehru, a declarat că atît timp cît Republica Populară Chineză nu va fi recunoscută de toţi, problemele privind Extremul Orient şi Asia de sud-est nu pot fi reglementate. Nehru s-a pronunţat pentru admiterea Republicii Populare Chineze în Organizaţia Naţiunilor Unite.*

● *In seara zilei de 1 octombrie în Camera deputaţilor a Italiei s-au încheiat dezbaterile pe marginea problemei schimbărilor în guvern. A fost supusă la vot moţiunea de încredere prezentată de deputaţii a trei din partidele de guvernămînt. Cu 294 voturi contra 264 şi şapte abţineri Camera deputaţilor şi-a exprimat încrederea în guvern.*

● *In cadrul măsurilor de represiune luate de autorităţile militare împotriva foştilor prizonieri americani din Coreea care au denunţat folosirea armei bacteriologice de către aviaţia S.U.A., caporalul Claude I. Batchelor a fost condamnat de tribunalul militar din San Antonio la închisoare pe viaţă.*

● *La 2 octombrie ultimele trupe franceze din corpul expediţionar staţionate la Hanoi au fost transferate la Haifong.*

Conferinţa de la Londra sub semnul divergenţelor

LONDRA 2 (Agerpres). — Contrar celor anunţate, Conferinţa de la Londra care discută problema reînarmării Germaniei occidentale, ale cărei lucrări urmau să se încheie simbătă, nu s-a terminat. Referindu-se la cauzele care au determinat prelungirea lucrărilor, agenţia France Presse relata că un purtător de cuvînt britanic a anunţat că „în cursul zilei de vineri au intervenit mari dificultăţi cu prilejul discutării problemei controlului armamentelor".

Subliniind deosebirile existente în problema controlului armamentelor, agenţiile de presă arată că planul francez prevede extinderea controlului asupra tuturor tipurilor de armament, inclusiv asupra livrărilor de armament american, în timp ce proiectul Spaak, sprijinit de ceilalţi participanţi la conferinţă, prevede un control mult mai redus. Secretarul Departamentului de stat american, Dulles, a declarat că Statele Unite nu vor admite niciodată extinderea controlului asupra livrărilor de armament american.

Ziarele franceze subliniază în unanimitate „ivirea unor serioase dificultăţi de ultimă oră". Subliniind „dificultăţile de ultimă oră care s-au ivit la conferinţa celor nouă", ziarul „Franc Tireur" arată că „primul ministru francez nu-şi poate permite să se întoarcă în Franţa cu promisiuni vagi asupra controlului şi producţiei de armament a statelor participante la un viitor organism european, căci toate rezultatele conferinţei de la Londra ar fi respinse de Adunarea Naţională franceză".

Unele ziare engleze exprimă nemulţumirea cercurilor conducătoare anglo-americane faţă de obiecţiile aduse de delegaţia franceză proiectului Spaak care este sprijinit de S.U.A., Marea Britanie şi Germania occidentală. „Conferinţa celor nouă întîmpină mari dificultăţi", scrie ziarul „Times".

In speranţa că va urni conferinţa de la punctul mort la care a ajuns, ministrul belgian Spaak a elaborat un nou proiect în problema armamentelor pe care l-a prezentat spre examinare în şedinţele de simbătă ale conferinţei.

In ciuda diverselor afirmaţii lansate din surse americane că s-ar fi ivit posibilitatea unui acord, informaţiile oficiale anunţă că anumite probleme dezbătute la conferinţa de la Londra — printre care şi cea a controlului armamentelor — vor fi remise spre examinare comisiilor de experţi.

Simbătă după amiază Mendès-France a părăsit conferinţa în tolul dezbaterilor anunţînd că este bolnav.

Lucrările conferinţei continuă duminică.

Conferinţa anuală a partidului laburist englez şi-a încheiat lucrările

SCARBOROUGH 2 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 octombrie, în cadrul şedinţei de închidere a celei de a 53-a conferinţe anuale a partidului laburist, discuţia s-a purtat în jurul unei probleme care prezintă în primul rînd o importanţă politică internă. In cursul discuţiilor a ieşit la iveală nemulţumirea membrilor de rînd ai mişcării laburiste faţă de politica conducerii partidului. Acest lucru s-a văzut mai ales cu ocazia discutării rezoluţiei în problema costului vieţii, prezentată în numele a trei organizaţii locale ale partidului laburist. Rezoluţia cerea ca viitorul guvern laburist să reducă costul vieţii, introducînd un control asupra profiturilor şi să reducă de asemenea cheltuielile pentru înarmare. Comitetul Executiv s-a pronunţat împotriva acestei rezoluţii. Procedîndu-se la vot, ea a fost respinsă (rezoluţia a întrunit 2.132.000 voturi, contra 3.758.000).

Conferinţa şi-a încheiat lucrările, fără a lua în discuţie o mare parte a chestiunilor care au figurat pe ordinea de zi.

★

LONDRA 2 (Agerpres) — La 29 septembrie a avut loc la Scarborough un miting la care au participat aproximativ 2.000 de persoane. La miting a luat cuvîntul A. Bevan, lider al partidului laburist.

„Partidul nostru laburist, a spus Bevan în aplauzele asistenţei, trebuie să hotărască precis asupra drumului pe care vrea să-l urmeze. Dacă el nu doreşte decît să semene cît mai mult cu partidul conservator, atunci eu nu vreau să mai fiu membru al acestui partid".

Bevan a criticat hotărîrile adoptate săptămîna aceasta la conferinţa partidului laburist cu privire la problemele de politică externă.

Vorbind despre sprijinul pe care partidul laburist îl acordă pactului agresiv al Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.), Bevan a subliniat: „De fapt, noi am consimţit la crearea unui pact asiatic de la care au fost înlăturate ţările Asiei".

Bevan s-a referit la rezoluţia extraordinară a Comitetului Executiv cu privire la problema remilitarizării Germaniei, rezoluţie care a fost adoptată cu o majoritate infimă de voturi. El a declarat: „Am curajul să spun că majoritatea voturilor date pentru programul de înarmare a Germaniei a fost atît de neînsemnată încît, ţinînd seama de caracterul statutului nostru, se poate afirma cu temei că majoritatea covîrşitoare a partidului nostru este împotriva rezoluţiei".

Dări de seamă făcute de membri ai delegaţiei A. R. L. U. S. care au vizitat U. R. S. S.

Simbătă seara, la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice din str. Batiştei, membri ai delegaţiei A.R.L.U.S. care au vizitat de curînd Uniunea Sovietică au făcut dări de seamă asupra acestei vizite. A asistat un mare număr de oameni ai muncii, muncitori, funcţionari, oameni ai ştiinţei, artei şi culturi, studenţi, elevi, etc.

A fost de faţă E. N. Tihonov, reprezentantul permanent al VOKS-ului în R.P.R.

După cuvîntul introductiv rostit de tov. T. Teşa, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S., au luat cuvîntul acad. I. S. Gheorghiu, membru în Prezidiul Academiei R.P.R., director al Institutului de Energetică al Academiei R.P.R., care a condus delegaţia, compozitorul Matei Socor, vicepreşedinte al Consiliului General A.R.L.U.S., membru corespondent al Academiei R.P.R., maestru emerit al artei din R.P.R., prof. univ. Mihai Manoliu, secretar al Consiliului Central A.S.I.T. şi pictorul Octavian Angheluţă, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat.

Vorbitorii au înfăţişat aspecte din uriaşa activitate pe tărîm ştiinţific, industrial, agricol, artistic, ce se desfăşoară în marea Ţară a Socialismului, subliniind bogatele învăţăminte pe care le-au cules din această călătorie şi din contactul cu oamenii de ştiinţă şi artă din U.R.S.S. Expunerile au fost călduros aplaudate. (Agerpres)

Spectacol oferit solilor artei chineze

Simbătă seara, la Teatrul Armatei din str. Uranus nr. 6, echipe artistice ostăşeşti premiate la cel de al V-lea concurs pe armată au oferit un spectacol membrilor Ansamblului de cîntece şi dansuri al Armatei Populare Chineze de Eliberare. Oaspeţii au fost salutaţi în numele militarilor din garnizoana Bucureşti de general maior Gheorghe Zaharia, redactor şef al ziarului „Apărarea Patriei", care a vorbit apoi despre Ziua Forţelor Armate ale R.P.R. El a oferit în dar Ansamblului de cîntece şi dansuri al Armatei Populare Chineze de Eliberare un steag, simbol al prieteniei romîno-chineze.

(Agerpres)

SPORT

Campionatul republican de mare fond „Circuitul ciclist al R P R."

Astăzi, la ora 12, din piaţa Universităţii, se va da plecarea în campionatul republican de mare fond „Circuitul ciclist al R.P.R." La această competiţie vor lua startul, anul acesta, 65 de concurenţi romîni, selecţionaţi din 11 asociaţii sportive, cărora li se alătură şase alergători bulgari. Prezenţa cicliştilor bulgari, a căror valoare este bine cunoscută, va contribui la creşterea interesului probei.

Concurenţii vor avea de parcurs 1730 km., care au fost împărţiţi în 12 etape. Circuitul se va desfăşura individual şi pe echipe formate din cîte cinci alergători. Alergătorul care va obţine primul loc în clasamentul general va primi titlul de campion de mare fond al ţării şi „Cupa Circuitul ciclist al R.P.R.". De asemenea, echipa clasată pe primul loc va fi declarată campioană de mare fond a ţării şi va cuceri cupa pe echipe a competiţiei.

In unele etape concurenţii vor avea de urcat creste muntoase, cum sînt cele de la Borsec, Feleac, Piatra Craiului şi Timiş. Pentru stimularea cicliştilor se va institui un clasament al celor mai buni „căţărători".

Dat fiind gradul de pregătire a concurenţilor, e de aşteptat ca „Circuitul ciclist al R.P.R." să aibă o desfăşurare dinamică, o participare vie la cîştigarea titlului de campion al ţării pe anul 1954.

Întîlnirea de baschet dintre echipele reprezentative feminine a'e Belgiei şi R. P. R.

Pe terenul din incinta velodromului „Dinamo" s-a disputat simbătă întîlnirea internaţională de baschet dintre echipele reprezentative feminine ale Belgiei şi R.P.R. Aproape 4.000 de spectatori au asistat la acest joc care a prilejuit o luptă sportivă foarte disputată. Victoria a revenit sportivelor belgiene cu scorul de 68—54 (23—22).

Înaintea începerii întîlnirii, oaspeţii au fost salutaţi de preşedintele comisiei centrale de baschet din R.P.R., Eugen Bantea. Cuvîntul de răspuns a fost rostit de conducătorul delegaţiei sportivilor belgieni, Alphonse Vanderus.

Prima repriză echipa Belgiei o termină cu un mic avantaj (23—22). După pauză, echipa Belgiei reuşeşte chiar din primul minut să obţină 7 puncte avantaj pe care nu-l mai cedează pînă la sfîrşitul jocului.

Publicul spectator a aplaudat cu căldură jocul celor două echipe care s-a desfăşurat într-o atmosferă prietenească.

Astăzi, cu începere de la ora 17, pe acelaşi teren se va desfăşura întîlnirea dintre echipele masculine ale R.P.R. şi Belgiei

(Agerpres)

Campionatele internaţionale de tir ale R.P R.

In Capitală, la poligonul Tunari, începînd astăzi campionatele internaţionale de tir ale R.P.R. la care participă trăgători din U.R.S.S., Norvegia, Suedia, R. P. Ungară, Finlanda, R. Cehoslovacă, Italia, R. P. Polonă, R. P. Bulgaria, Elveţia, Danemarca şi R.P.R.

Campionatele se vor desfăşura de-a lungul a patru zile. Programul zilei de astăzi, care începe la ora 10, este următorul: pistol viteză (manşa I), armă liberă combinată (băieţi şi fete).

Campionatul de fotbal categoria A.

Etapa de astăzi a campionatului republican de fotbal, categoria A, programează în Capitală întîlnirea Locomotiva Griviţa Roşie—Dinamo Oraşul Stalin. Partida se va disputa pe stadionul Giuleşti şi va începe la orele 15,45.

In ţară, în cadrul aceleeaşi etape, se vor disputa următoarele meciuri: **Oradea**: Progresul—Flamura Roşie Arad; **Hunedoara**: Metalul—Dinamo Bucureşti; **Cluj**: Ştiinţa—C.C.A.; **Cîmpia Turzii**: Metalul—Minerul Petroşani; **Timişoara**: Ştiinţa—Locomotiva Timişoara; **Tg. Mureş**: Locomotiva—Flacăra Ploeşti.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Piaţa Scînteii. — Tel. 7.60.10—7.60.20. Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". C. 09648